

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

II. Évfolyam 2. szám
2021. Nyár

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Szeretettel ajánlom figyelmedbe az Alkotó nyári számát.

Lapozd fel, és lelj rá mindarra, amitől, "gazdagabbá" leszel, lelj rá mindarra, ami számodra érték!

Ha alkotsz, küldd el alkotásaidat, hogy mások is megismerhessék!

Eme folyóirat tervezett célja az, hogy a területünkön élő tehetséges amatőr alkotókat megismeresse, ám az alkotás varázsa nem ismer határokat, mint ahogyan az emberek álmai sem.

Álmaink arról szóltak, hogy az ajkakra mosolyt varázsoljunk, szemekből bánatkönnyet felszárítsunk, lelkek redőit kisimítsuk, az élet nehéz perceit megkönnyítsük, a minket körülvevő világot szebbé, jobbá tegyük, a megszerzett tudást átadjuk.

Nagy szavak? Lehetetlen megvalósítani? Válaszul hadd idézzem James Allen gondolatait Andrew Matthews könyvéből:

"Minden nagy teljesítmény egy álommal kezdődik. A tölgyfa alszik a makkban, a madárka vár a tojásban, és a lélek látomásában egy ébredező angyal mozdul. Az álmok a valóság magjai."

Izgalmas, és hasznos időtöltést kívánok!

Hermann Marika
Gyóni Géza Irodalmi Kör
www.dabik.hu

Turányi Terézia: Az almafák

Váradi Klára: Tengerről álmodozva

Orosz Zoltánné: Nyári zápor

Nyári zápor hirtelen érkezett,
Hozott magával hömpölygő felleget.
Eltakarta a ragyogó Napot,
Szürkébe vonta a pillanatot.

Mint síró gyermek, hullajtotta könnyeit,
El akarta mosni fájó sebeit,
Hűsítést intézett a forrongó földnek,
Friss italt minden növénynek.

Illatossá vált a poros vidék,
Zöldebbé tette a mező színét.
Boldogságot hozott a kókadozó
virágnak,
Békés kopogása nyugalmat a világnak.

Ahogy jött, úgy távozott hirtelen,
Napsugár csillogott újra odafenn.
Ajándékot is hozott, színeset:
Szivárvány-híddal átfestett kék eget!

N. Sebestyén Katalin: Nap vibrálása

Báránfelhők ölelkezve úsznak a tiszta,
csillogó égbékben, melyet olykor-olykor
megzavarnak gomolygó szürkés felhőfoltok.
Derülő napnak sugarai ébresztik a természetet,
életerővel elárasztva hegyet, völgyet, ligetet,
bűbájt varázsolva sziporkázó virágok orcájára.
Viruló hajnalhasadás az élet kiegyensúlyozottsága,
eltűnik a sötét, szomorú éjjeli egek dicső csillogása.
Reggel mosolyra fakad körülöttünk a világ,
itt az élet harmóniája, s változatlan renddel éli
dicső pompáját a körülölelő természet.
Életünk szabályok között éljük, mégis
rabellek bolyonganak örök, vak sötétségben,
nem nézhetnek, nem láthatják a fényűző, csodás
napfényt, hisz örök sötétséghez szokott szemük.
A nagy lélek szabadon, önként szárnyal, mert
nem maradhat fojtogatva örök börtönében,
de onnan kitörve szárnyalhat, repülhet
a csillogó nap felé szálló égi madarakkal.

Az Örkenyi-halastó Turányi Terézia alkotása
30x40cm, olaj vászon

Hermann Marika:

Tóparti emlékek

(Turányi Terézia festménye,
és Cserna Ferenc emlékei nyomán)

Tó partján emlékeim suhannak
Felidézve gyermeki csínjeim'
Szüléim hasztalan marasztaltak,
Ő vonzotta játékos lépteim.

Pajkos szellővel versenyre keltünk,
Talpunk alatt jajdult sok vadvirág,
S volt, hogy túhegyes tuskébe léptünk,
Sajgó talppal is szép volt a világ.

Hasadt a nadrág, ha fára másztunk,
Madár rikoltott: oda a jövő!
Nem sejtettük még, bűn mit csinálunk,
S tán ez miatt szakadt ránk a felhő.

Csurom vizesen haza indultunk,
Delet kongatott a templomtorony,
Szakadt ruháért nagy pofont kaptunk,
Mégse volt szülénkkel rossz a viszony.

Mesés tó partján boldog gyermekkor.
Emlékek kacagnak, s intnek felém,
Ám, már semmi sem olyan, mint egykor,
Nincsen már ott az én drága szülém.

Tó partján emlékeim suhannak
Álomnak szárnyán, sóhajok hídján.
Kondul hangja az öreg harangnak,
Illan az álom, Kedvesem vár rám.

Németh Nyiba Sándor:
Tenyérszagú szellő
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Tenyér szagú szellő lebben,
Kőt-len part emléket kerget.
Víz simogat kidólt fákat,
házat látok éjszakában.

Horizontban esik szemem,
Hullámokkal játszik eszem.
Lehagytam a régi időt,
Meggzakadt az eljövendő.

Fény ágyában fekszik a Hold,
Csillaghullás kopogtatott.
Öreg cipő a fa alatt,
meztelen éj tovább szalad.

Kanizsa József:
Rigó füttyel
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Ó, épphogy pirkadt,
szememből elszállt
az álom.

Parázsló Nap
pír-vörös arcát
égni látom.

Rigó, füttyel köszönti
a feljövő Napot.
Millió harmatcsillag
gyöngye
fölragyogott.

Szedő Tibor: Nyárpárlat

napfényt pislog az ég
nyár színekbe mártja ecsetét
szellő virágillat lengé kabátjában
lábujjhegyen oson a csend

törpe árnyék közeledve óriássá nő
pipacs kelyhébe megbújik a magány
napkorong törölgeti lángoló homlokát
szűk tavasz ruháját lecseréli a nyár

természet a bölcsőjében fűszálat ringat
madarak duettje léleksimogató
remény cipőjében a nyár
június kitekint a lét nyitott ablakán

rét ingére kottázott nyár hangjegyei
jelen a gyűrött múlt emlékét vasalja
méhek násztáncukat lejtik
üres még a jövő notesze

Szabó Ferenc: A büszke nyárfa

Enyém e vadregényes erdei ősvilág,
Ott élek én, hol ember sose jár.
A büszke ősi erdő felettem zúg
És megértem, ha az esti szél fülembé súg.

Éltet e föld és nekem szállást is ad,
A hegytető hív, a zöld, a bozót befogad.
Úgy ölel, óv, átkarol e drága táj,
Mint kisfiát az anya, ha bármi fáj.

Éppen úgy állok egymagamban én,
Mint egy büszke nyárfa a föld kebelén.
Nincsen itt velem társ... senki se vár...
Úgy élek én, mint a büszke, ősi nyár.

Itt nincsen álszent mosoly, képmutatás,
Álnok csalás, és nincsen szolgaság.
Itt nem bánthat senki... itt élni újra jó...
Az erdő csendje; a legszebb tiszta szó...

Éppen úgy állok magányosan én,
Mint egy büszke nyárfa a föld kebelén.
Úgy élek most, mint a büszke nyár...
Úgy végzem majd, mint az öreg nyár...

Pánti Anna: Repceföldön

**Pánti Anna:
A Nap mosolya**

Szőke repce...
nem kelepce,
fényt tükröző
minden perce
szívet lobbant
vidámsággal
Nap-sugárzó
csöpp virággal,
reményteli
boldogsággal.
Nap is nevet
hogyha látja,
tükörbe néz
mosolygása!

Orosz Zoltánné: Nyári csoda

Nem kellene veszni hagyni,
Mennyi kincset rejt a Föld.
Nem kellene eltemetni,
Mit a világ ilyenkor elénk önt.

Mennyi fénnel érkezik a nyár,
Langyos szele tárt karokkal vár.
Zöld lombok árnyaival,
S ezernyi meleg pillanattal
Öröm táncot jár...

Nap csókolja arcunk,
Ilyenkor vidámabban szól a hangunk.
Szabaddá válik a lélek,
Örvend a meleg fényességnek.

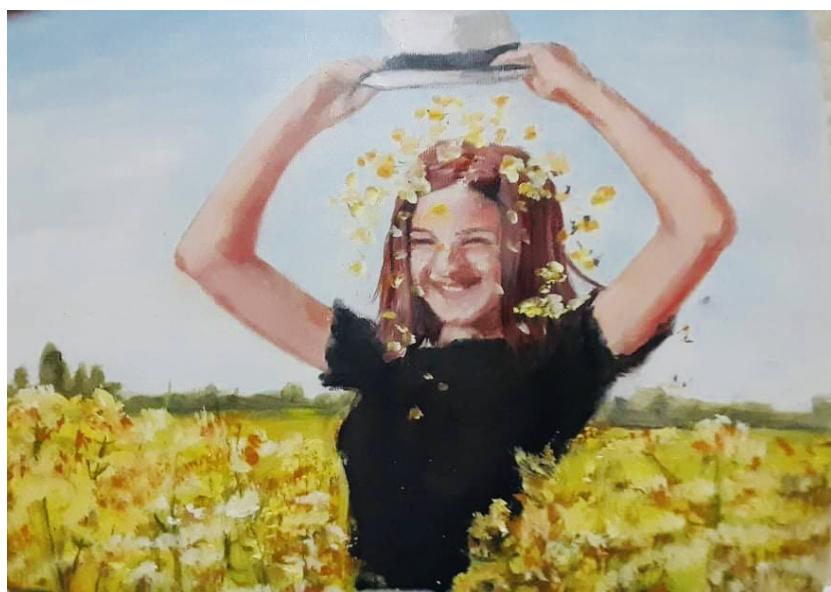
Megnyúlnak a nappalok,
S ránk köszön a végtelen éj,
A csillagfényvel átítatott
Tejút rendszerén.

Öleléssel érkezik,
S szerelme tartósnak ígérkezik.
Felfűti az érzelmeket,
Széppé teszi az álmoskás reggeleket.

Nyáron a bú se létezik,
A boldogsággal kéz a kézben sütkeznek.
Kacagást szül minden pillanat,
S ami valaha fájhatott,
Tova tűnik egy perc alatt...

**Tilingerné Gerlei Ilona:
A természet csodái**

Kertünkben nyílik már az orgona,
a gyöngyvirág, a tulipán,
rigópár füttyül az öreg diófán,
kopácsol a színes tollú harkály.
Fészek mélyén csivitel a fecske,
virágról virágra száll az aranyszínű méhecske.
A kis teraszon ülve beköltözik szívembe,
a természet csodái láttán,
az igazi boldogság.

Váradi Klára: Repceföld tündére

**Lengyelne Török Erika:
Tavaszköszöntő**

Csalfa tavasztündér
könnyed táncát járja.
Susogó szellőtől
lebben pille szárnya.

Huncut mosolyával
a méhet előcsalja,
virágszirom illatával
orrod csiklandozza.

Rügy fakad az ágon,
növeszti a lombot,
napról-napra nő a levél,
már takarja a Napot.

Az árnyékban lepihenve
hallgatom a madarakat,
énekekkel feledtetik
mindennapi gondjaimat.

Színek, hangok, illatok,
örülök, hogy itt vagytok!
Hosszú volt a tél, és rideg.
Köszöntelek szép kikelet!

Drotleff Zoltán: Nyáron

Nap kifeszíti izmait a fénynek,
langyos sugarában megfogja a lét,
életet ad fűnek, embernek, légynek,
függetlenül attól, ki mekkorát vét...

Szeretet melege mindenütt árad,
dübörgő villámok űzik el a bűnt,
s amire e zaj és orkán elfárad,
a rossz a szivárványhídon tovatűnt!

Mi lesz veled béke, hiszen van ember?!
Lyukas ég alatt napozni nem szabad,
a kósza szél repít harci szemetet,
tengervíz rád nyal fertőzött olajat!

Ne hagyd magad, te csodálatos élet!
Legyen nyarad örök, s virágzó léted!

**Kanizsa József:
Rába-parti hattyú**
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Rábában a hattyú
A csendes vizet fodrozza
Kiterjesztett szárnya
Olyan mint a fodros szoknya

Kecses hosszú nyaka
Mintha fonott ostor volna
Hattyú, fehér hattyú
Tiéd e szép táj alkonya...

**Hermann Marika:
Haiku csokor**

Rózsaszín fátyol,
Méhek csókjait rejte
Barackfa virág.

Kardvirág szirma
Hajnal pírjával tekint
Örök éj felé.

Harmatkönny ragyog
Vérvörös rózsaszirmán,
Hervadást ígér.

Kék égen felhők
Szellővel táncre kelnek,
Könnyet ejt a nyár.

**Keskeny Farkas Anikó:
Gúny az ábránd**

„Suttogó vágyaimat halld meg...
A testem játékát érintsd meg...
Vad kéjjel szomjaztatsz, itass meg...
Mámor sóhajhídja nyílik meg...
Lázás veritékcsepp füröszt meg...
Gúny az ábránd, szívem tépi meg...”

**Soós-Györffy Katalin:
Frivolitás ékszerek**

**Pánti Anna:
Egy MONET kiállítás emlékére**

Kanyargó sorokat végig állva,
Az ember a pillanatot várja,
Hogy Monet mester - kertjébe invitálja!

Csokorba kötve a pillanat színei,
Nem győzöm nézni, falni, élni!
A napsütésben égni,
Az est puhaságába belehalni!
Szenvedélyes türkiz, smaragdzöld,
Bíbor és rozsdabársony -
Mégálmódott virágszirmokra
Lebben az alkony.
S az este illata,
Megbabonázó virágszimfónia.
Ott a selymes, lila nőszirm,
Szememmel "színek illatát" iszom.
Akáccal befutott pergolák,
Taftfényű kékek és huncut lilák.
Az ecset tánca, a fény remegése -
Torkomban - doboló áhítat szívverése.

A tó türelmesen nézi,
Ahogy a híd, az est karjában
Kacérkodik, változó fényruhában.
A fény hangsúlya
Szalmakazlak és nyárfák sorozatában,
Tiszta, ropogós ragyogásban.
Fűzfák, tavirózsák,
Íriszek, vízililiomok -
Színek, fények és illatok,
Az "álmok kertjében" gyogyok!

Pánti Anna: Monet kertje

Cserna Ferenc: Megtaláltalak

Enyhe szellő borzolta a fákat.
Felém néztél és én megláttalak!
Barna hajad keretezte arcod!
Napfényben fürdött gyönyörű vállad.

Tengerkéken csillogott a szemed.
Eper ajkad mosolyra nyitottad!
Két kicsiny gödröcske ült orcádon!
Ölelésre tártad ki a kezed!

Rózsabokrok virágba borultak,
Táncot lejtve suhantál előttük.
Fák ágai közt a kicsiny rigók
Jöttödre vidám dalra fakadtak!

Keblemben a szívem nagyot dobbant!
Tekintetünk összetalálkozott!
Mindkettőnkre Vénusz csókot hintett,
Bennünk a szerelem lángra lobbant!

Rád találtam és Te rám találtál.
Megszeretted, s én megszerettelek!
Kedvesem, maradj meg mindig nekem!
Légy szívemben a legszebb virágszál!

**Mandrikné Ferge Annamária:
Szeretet koszorú**

Garajzki Istvánné: Fényből az árnyékba

Hatalmas csarnok, egyik végében egy színpaddal. A nézőtérén gyülekeznek a nyüzsgő emberek. Rengetegen vannak, alig lehet elférni. Ha valami leesne, lehetetlen lenne felvenni. A tömegtől elkülönülve, a színpad sarkánál egy fekete kissé borostás, drága öltönyös, magas, erős férfi öt kigyúrt fickó körgyűrűjében. A sima nézők idáig már nem juthatnak el. Akiknek mégis erre vezet az útjuk, vagy rá se mernek nézni, vagy tiszteletük jeléül biccentenek egyet. A kézfogással próbálkozni se mernek. Ha személyesen nem is, de hírből szinte mindenki ismeri a titokzatos fekete öltönyös férfit. Gazdag vállalkozó. Olyan vállalkozó, aki szinte mindenre vállalkozik. A legális üzletekben tisztázza a feketén befolyt lóvét. Abból pedig van bőven. Már a pénzből is, meg az árnyékmunkából is. A keze mindenhol ott van. A szállodaipar, az építőipar, a sima ipar, a bankvilág, hogy a legálisakat említsem. A többiről meg csak szóbeszéd létezik. Tiltott lebujsok, fegyverek, hamis papírok és kinek mire van szüksége. A sok pénz pedig sok mindent jelent. Főleg hatalmat. Minden és mindenki felett. Egy valamit nem intézhet el pénzzel. Ezt ő is tudja. De ez az a dolog, amit nem is akar. Erre önmaga is vágyik, azért van most itt személyesen, bár ez nála igen kivételes alkalom. Mindent intéztet az arra megfelelő emberrel. De ez olyan dolog, amit nem bízhat senkire. Itt, ha nyerni szeretne, magát kell adnia. Bár nem bízik a sikerben. Mindig a sötét oldalon állt. Határozott és magabiztos, de ez most megijesztette. Már gyerekként rosszul kezdődött az élete. A szülei eldobták, árvaházban nőtt fel. Sok rafinéria ragadt rá azokban az intézetekben, amikben megfordult. Nyolcéves koráig talán mindent végiglátogatta, ami az országban létezik. Sehol nem talált szeretetet, így mindenhol megszökött. Ha elhatározta, hogy ott nem marad tovább, tíz perc elég volt a szökés megtervezéséhez és kivitelezéséhez. Vágott az agya, ügyes, erős és gyors volt. De tízévesen már rájött, nem menekül. Szeretetet sehol nem kap, és minden otthon hasonló. Van tető a feje felett, ágy a feje alatt, és kap enni. Ettől a perctől inkább tanult. Okos volt, könnyen ment. A szökést pedig másoknak tervezte meg és segítette. Pénzért. Meg a dolgozataikat is megírta helyettük, pénzért. Meg a szerencsétlen gyengéket is megvédte, persze

pénzért. Mindent beszerzett, amire a társainak szüksége volt, pénzért. Tinédzser korára tiltott és titkos gyorsulási futamokat szervezett, ahol fogadásokat köthettek. Persze ebből is jól húzott. Mire elvégezte az egyetemet, már több legális vállalattal rendelkezett, és még több olyannal, amit, ha tüzetesen átvizsgálnak, törvénybe ütközik. Mára olyan birodalmat épített maga köré, ami igen szerteágazó, és befolyásos baráti társaság veszi körül. Van azonban egy hatalmas gondja. Ezt nem intézhetik helyette, és pénzzel sem szeretné megoldani. A pillanatnyi vágyat olthatja olyan, akinek fizet, de ez most nem az a szitu. Szerelmet nem akar pénzért venni. Annak igazinak kell lennie.

A csarnokban a fények kialszanak egy pillanatra, majd a nézőteret világítja meg a reflektorok hada. Olyan csillogást ontva onnan fentről, még bele nézni is nehéz. Erőteljes ritmusos slágerzene árad a kihelyezett hangfalakból. A színpadra perdül egy éjfekete hosszú hajú gyönyörű karcsú teremtes, és énekelni kezd. Lágú, bűgő hangon kezd az első slágerébe. Szép arca enyhén van festve, és szinte világítanak rikítóan kék szemei. Minden szempár rátapad. A színpad sarkában álló férfi is. Ezért jött. Ez a szempár már rabul ejtette pár hete egy szórakozóhelyen, de mire lépett volna, a hölgy eltűnt. Olyan pillanatok alatt, mint akit a föld nyelt el. Hiába vetett latba minden ismeretséget a férfi, nem találta meg a szívét fogságba ejtő szempár tulajdonosát. Azután otthon a magányában gyötrődött, vajon tudná-e őt szeretni ez a szépséges nő. Félt a kudarctól, de nem tudott ellenállni, hogy próbálkozzon. Neki szüksége van erre a hölgyre. Sokba került, hogy itt legyen, és ne a tömegben, de ez neki minden pénzt megér. Most is úgy tapad rá hatalmas barna szemével, hogy az szinte süt. Éget. Minden vágya benne van. A lány is érez valamit, mert sűrűn néz a férfira. A két tekintet a koncert alatt igen sokszor fonódik egymásba. A mélybarna szemek vigyázzák a kék szempár minden pillantását. Már a koncert a végéhez közeledik, az utolsó dalt konferálják, mikor egy részeg kiválik a tömegből, és elindul az énekesnő felé. Le akarja kapni a színpadról.

- Gyeje kicsiny, mad én bódogítalak. – És a nő lába felé nyúl. Mire a biztonságiak észbe kapnának, a gazdag vállalkozó már ki is ugrott az őt kö-

rül fogó testőrök gyűrűjéből, és egy jól irányzott mozdulattal elkapta a részeg férfit. Megvédte a számára kedves hölgyet. Az utolsó dal után pedig az öltözőhöz sietett egy nagy csokor vörös rózsával. Félénken kopogott, és mikor kiszólt a lány, hogy tessék, akkor is csak óvatosan nyitott be. A rózsákat dugta előre. A csokor olyan látványt nyújtott, hogy a lányt már az elkápráztatta. Olyan friss volt, hogy még a harmatcseppek is gyönyöztek a szép vörös bársonyos szirmokon. Hát még mikor meglátta a férfit. Boldog volt, mert eddig csak remélni merte, megkeresi majd. Öléssel köszönte meg a virágot, és egy cuppanós csókkal. Ez önbizalmat adott a férfinak. Ki merete mondani, amiért jött. Először bemutatkozott, majd a lényegre tért.

-Édes kincsem. Szeretném a koncertet megköszönni, és önt jobban megismerni. Eljönne velem vacsorázni?

A hölgy úgy tett, mint aki nagyon gondolkodik, mit tegyen. Közben végig mérte a férfit tetőtől talpig. Tényleg nagyon jól néz ki. Csinos, visszafogott és elegáns. Igazi úriember. Középről még sokkal jobb, mit távolról. Mert a múltkori találkoznál már csak távolról tudta megnézni. Neki

akkor sürgősen el kellett hagynia a mulatót. Rátalált a volt férje és zaklatta. Le kellett lépnie. Csak visszanezni tudott. Azóta is ezzel a mély tekintetű barna szempárral álmodik. Hát hogyne menne el vele vacsorázni. Alig várta, hogy újból összefusanak. De mindez csak a gondolatában jelenik meg. Az arcán csak egy tétova mosoly játszadzik. A férfit kémleli, akin viszont a bizonytalanság, a kétségbeesés és a vágy valahogy egyszerre jelenik meg. A tekintete kérlelő, a mozdulata és a mosolya csábító. Hallott már róla. Nem ilyenek ismerik. Most nagyon esendőnek látszik. Nem várhatja tovább. Megkönyörül rajta.

-Persze uram. Máris mehetünk. Tartozom ennyivel a megmentőmnek!

Felkapja a hölgy a táskáját, és nyújtja a kezét. A férfi belekarol, és elindulnak. Az énekesnő cseppet se lepődik meg, mikor testőrök gyűrűjében lépnek ki az épületből, és egy sötét luxusautóba ülnek. Tisztában van vele, kinek nyújtotta a karját. Tudja, hogy ő a fényben él, a férfi meg inkább az árnyékos oldalt képviseli. De hát azt mondják, ellentétek vonzzák egymást. Ő pedig most kifejezetten boldog.

Fokkné Borbély Marianna:
Ajkad arcomhoz ér
 Grafitrajz

Fokkné Borbély Marianna: **Ajkad érintése**

Amikor Veled vagyok
 ajkad arcomhoz ér,
 szemed lehunyod,
 akkor boldog vagyok!
 Őszinte az érzés,
 nem kellene szavak,
 elmondja a bizsergés,
 mely szívemből fakad!
 Látod, szemem
 csak úgy ragyog,
 mint az esti égbolton
 a legszebb csillagok.

Erdős Sándor: Fájó gyönyör

Mellettem vagy s mégis távol,
Most is egy csodának látszol.
Enyém sohasem leszel, tudom én.
Most is elszáll, mint pára, a remény.

Mindig édes fájdalom, ha látlak,
Reggelente szívrepesve várlak.
Beszívom lelked gyönyörét,
Átérezem Plátó ősi szerelmét.

Tán jól van, ha a bírás másé.
S mi nem válunk soha eggyé.
Vagy nekem, mint szellő lengte virágra
Boruló felhő selymes árnya.

Dr. Török György: Múlt-jelen

Mint fonott kalács
A forró kemencében,
Úgy voltunk mi ketten
Együtt.

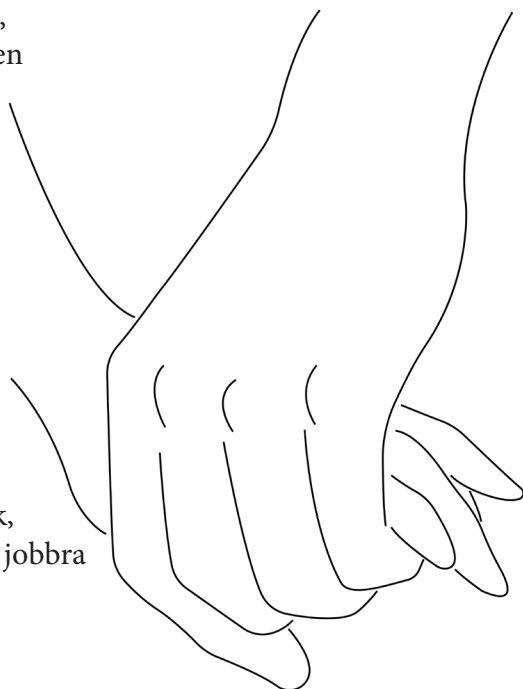
Egymásra leltünk,
Aztán egybekeltünk.

Eveztünk ár ellen,
dacoltunk viharral,
Kart karba öltve,
összezárt fogakkal.

Szívünk, lelkünk,
- ahogy sokan mások,
Egyre szebbre, egyre jobbra
vágott.

Sorsunk kegyetlenül
szeletekre vágott...

Hű szerető, anya voltál,
példakép és feleség.
Lettem mára nélküled csupán morzsa,
Madaraknak eleség.

Garajszki Istvánné: Árnyék és fény... No meg szerelem

Sok ember a nézőtéren, hangos a morajlás,
Fények gyúlnak, zene indul, megszűnik a zsongás.
Csoda szép nő színpadra lép, sok százan figyelik,
Lendületes jó dalait sok ezren szeretik.

A nézőtér sötét részén rejtve van egy férfi,
Gyönyörű nőt a színpadon áhítattal nézi.
Szívében fények gyúlnak, érzések cikáznak,
El kéne fojtani, nála nincs helye a vágynak.

Sötét az ő múltja, nem való a fénybe,
Mindig árnyékként élt, bűnös volt a léte.
A szívnek nincs parancs, rózsát visz a lánynak,
Tüzes tekintetükben egyesülnek a vágyak.

Édes gyönyörűség fényből átlép az árnyékba,
Rabul ejtett szívének, ez a fő szándéka.
Ellentétek vonzzák egymást, karjuk összezárva,
Mert árnylétnek csak a fény lehet igaz hű társa.

Kanizsa József: Szemed varázsa Feleségemnek

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Érdes, csipkedő napsugarak
értek napra vágyó testünkhöz
Tekintetem pihentetem
gyermekeim nevelő-dombjain
Őszies kék ég ölelt magához
s a váratlan kondenzcsík jel,
mint nyíl: az Ámor nyila
ért testemhez, testedhez...
E körmendi kerti csendben
a szemek varázsa újra, s újra
májusi szerelmi játékba kezdtek
A zöldpalást-pázsiton
elpirult a pipitér szziromszéle
s a kíváncsi pillangó odaszállt
valami titkos szavakat súgva,
és az enyhe levegőben
szívet rajzolva tova is repült...

N. Sebestyén Katalin: Lélekhullámzások

Szívemből kikelő sóhajtások
 szálljatok, csak szálljatok légen át,
 mint egy síró fájdalom, vagy öröm.
 Lelkem, tiéd a végtelen Univerzum,
 ne senvedj börtönödbe zárva.
 Emlékek poros pókhálóján fuss versenyt
 az élet nehézségeivel, vagy egyesülj
 a boldog, fesztelen léttel.
 Szabadulj celládból, szárnyalj,
 csak szárnyalj, s gondolj arra
 szabadnak születéssel.
 Művészlelkem kiteljesedett,
 szívem húrjai külön-külön muzsikálnak,
 hol zilált a húr, hol nyugalomban áll.
 Lelkem megteremtetted saját tested,
 remekel alkotó elméd és kezéd.
 Színezd a formát: vonalat, foltot,
 mély érzésű rímeket faragjon tollad.
 Szabadulj az ábrándok, képzeletek
 álarcából: ne hagyj, hogy virágzás
 után, szirmok lehullanak,
 s e szívből legyen egy pusztaság rom.
 Kérlek emeld a fénybirodalmába,
 hol a hit és édes remény az útítárs,
 fénybogárka gyúlj lángra,
 s kélj életre e szív titkos remény aranyesője.
 Régi ösvényeken gaz, s burján terem,
 fullasztó közén, hűlőben a szeretet,
 közönye már rég meddővé szikkasztotta,
 de azért maradt még útjelzőként életmag.
 Hajnali harmat öntözd meg e kitikkadt
 lelkeket, keljen életre ismét a szeretet,
 s a csillagoktól ragyogó fényes éjszaka
 új reményekkel utunkat ismét kísérelje végig.
 Szívemből kél a sóhajtás, lélekhullámzásként,
 örökkévaló küldöttjeként várod nyugtalan
 azt az időt, hol megbékélhetsz,
 így hát, lelkem még most szárnyalhatsz,
 elbocsátalak...

Mandrikné Ferge Annamária
kavicsfestése: Virágos rét

N. Sebestyén Katalin alkotása,
mely **Lelkem Tiéd a végtelen univerzum** című
verseskötetének borítóján is látható

Szabó Ferenc: Remény

Sírni nem kell, hisz nincs miért,
 Fáj, de kár a drága könnyekért,
 Halld meg szavam, Hallgass reám.

Hidd el, a gyenge lény nem te vagy,
 Mert ez csak tűnő hangulat,
 Múlik majd bánatod - talán.

Messziről jöttem érted én,
 Eltörni, lelked bilincset
 Engem küldtek, a nevem: Remény.

Csak tiéd, a saját életed
 És te, még mindig úgy hiszed,
 A jövőd egy megíratlan út.

Tudd, ha már bennem sem hiszel,
 Önmagad hagyod végleg el,
 Oly valós jóslatom, mint a múlt.

Egyszer majd úgyis elhiszed,
 Senki sem élhet nélkülem,
 Mert mindig itt vagyok: A Remény.

**Keskeny Farkas Anikó:
Lét muzsikája**

Fonott láncon siklik a veríték cseppje.
Aranyló fényében táncra kér az élet.
Dúdol a szellő, szól a lét muzsikája.
Arcom fátyla illan, oson paripája.

Epekedő boldogság nevemen szólít.
A hangjában a rezgés moraja izzik.
Oltári könnyedség vállamon megpihen.
Égiek csillagán szerelmet keresem.

Hódoló szikrák égetnek, feleslek.
Dobbanó hű szívet kutatok féktelen.
Lüktetésében pezsdítse fel a vérem.
Isteni erő légységével szeressen!

Hajdók Zsóka: Szól a csipkezene

Ahogy az aranyló érett búzagalász
meghajol a szélben,
a csipkevarró ül a széken lehajtott fejjel,
évek óta öltöget szeretettel.
Űl szinte mozdulatlan, csak a keze jár.

Megkopott a szemefénye,
fehérebb lett a hajszál,
apró ráncok ültek az arcra,
de a csipke szépsége
mindezt eltakarja.

Picit fáradtabb lett a kéz is,
de csillog benne a tű,
amint egész nap járja táncát,
és Ő varrja serényen a
csipke hófehér láncát.

Simogat a csipke, s szól a csipkezene,
táncol a csillogó tű
s ő is lépked vele.
Ropja a tű egész napos táncát,
varrja serényen a csipke hófehér láncát.

Fogyogat a cérna, lépeget az óra,
s a félig kész csipke
mindig elmegy nyugovóra.
Siet a hajnal, hogy a Napot ébressze,
s hullathassa fényét a híres csipkére.

**Halasi csipkevarrók alkotása.
Készült Bródi Mária terve alapján**

Ébred a cérna, ébred a tű,
újra szól a csipkezene,
táncol a csillogó tű, Ő is lépked vele,
ropja a tű egésznapos táncát,
és Ő varrja serényen a csipke hófehér láncát.

Élni kezd a lepke, a csárdást járó kislány,
a büszke páva,
a megrajzolt minták sokasága.
A csipkevarró is tudja,
hogy keze munkáját a világ csodálja.

Fogyogat a cérna, lépked az óra,
s a félig kész csipke
mindig elmegy nyugovóra.
Siet a hajnal, hogy a Napot ébressze,
s hullathassa fényét a híres csipkére.

Mennyi nap, mennyi óra és mennyi perc, ó mennyi,
mire elkészül a csipke, leheletfinom és tenyérnyi.
Ha összevarrnánk a sok év alatt elkészült darabokat,
talán lenne belőle alkotójának
egy földig érő csipkeruha csoda.

Németh Nyiba Sándor:
Elme mélyén

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Kényelem mögött vezeklés.
Elme mélyén a kétkedés.
Gondolatban a megtérés.
Messzeségben a közelség.

Vízből kicsap a merészség.
Belém rúg a vad kényszeresség.
Csendben elverik a lelkem.
Eltelik amiért éltem.

Veled futok sötét este.
Élni tanít a szép reggel.
Virágos fákat megcsodálom.
Igazságom nem találom.

Kis Ferencné Elő Mária:
Megkopottan

Fekszem az ágyamon, megkopottan
Mint egy elnyűtt paplanhuzat,
Mi arra vár csak, hogy félredobják,
S helyette újat hozzanak.

A betegség mindenkit meggyötörhet.
Az öregeket meg pláne hogy!
Ha lehet, engem még ne dobj félre.
Élni szeretnék valahogy.

Látni a rügyek pattanását,
Hallani madárdallamot,
Nem érezni, hogy mindenem fáj!
Érezni inkább langy napot.

Szeretnék szenvedések nélkül élni,
Boldogan is, ha még lehet.
Megsimogatni, átölelni lanyhuló erőmmel
Az egész világot! Az embereket!

Drotleff Zoltán:
Újra szabadban

Újra szabadban járva-kelve,
napsugár cirógatja arcom,
rég vártam e megváltó jelre,
hogy sikerrel vívhassam harcom...!

Szárnyakat növeszt minden tagom,
muzsikálnak régi vágyaim,
barátaim hívását hallom,
de gyorsan foszlanak álmaim...

A bennem szunnyadó boldogság
visszfénye küzd énem partjain,
és sorsom dörömböl gorombán
maszkomba zárt létem falain...

Vajon ezek végnapjaim már
az idő több-ezer kátyúján?
Vagy vendégem gyengéden a nyár
s vígan ölelem magamhoz tán?...

Fokkné Borbély Marianna:
Hittel szeretni
pirográfia

**“Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem az összes titkokat és minden tudományt, legyen
akkora hitem, hogy hegyeket mozgassak, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.”**

(Idézet Pál apostol leveléből)

**Kis Ferencné Elő Mária:
Az én hősöm**

Én őt csodálom, a nagy életművészt,
Kit az élet kényszerített a csodákra.
Bármily helyzetben is megállta a helyét.
Törékeny testtel bátran megvívott a világgal.

Nem tudta, kivel küzd, de tette ezt izzadásig.
Reményvesztetten, de mégis folyton reménykedve.
Várta, hogy élete lesz még szebb, jobb, más is!
Hitte, olyat ő nem tett, hogy ezt érdemelje.

Bízott, hogy egyszer még visszakapja társát:
A párját, szerelmét, szíve-lelke másik felét.
Nem egyedül kell cipelni roskadozó hátán
A szürke, sötét élet nehéz terheit.

Hogy ki volt ő, ki nem önszántából lett hős?
Az én szememben biztos legnagyobb!
Az édesanyám! – ki másnak csak gyenge nő,
De nekem a hősöm, a példaképem, fénylő csillagom.

Turányi Terézia: Pipacsok búzavirággal

**Mártonné T.: Éva néinek
(Szeretetgondolatok)**

Drága Éva néni,
Mit is mondhatnék Önnek?
Talán csak annyit:
köszönet mindenért!

Az együtt eltöltött
percekért, órákért, napokért.
Köszönet a reggeli,
az esti közös imákért.

Nagyon sokat tett Ön értem
a szüleim távollétében.
Félteve óvott és nevelt
hihetetlen szeretetben.

Ezt csak olyan ember
tudja megtenni bárkivel,
akinek az életében
hasonlókat kellett megélni.

Nekem Éva néni volt az,
kiben nagyon megbíztam.
Aki biztosságot adott,
ha szomorkodtam, vidított.

Ha elvitt otthonába,
az ünnep volt számomra.
Elfogadott a családja,
férje és a leánya is.

Ő volt nálunk a pótanya,
mosott, főzött, takarított.
Vigyázott ránk,
ha a szülők távol voltak.

Számomra Éva néni
szinte családtag volt.
Nélküle a házuk
üresen tátongott.

Kérem a jó Istent,
éltesse őt szeretetben,
békében, egészségben,
hogy a századik évet is megélje.

Lengyelne Török Erika:
Nem vagy egyedül

Ébredj fel,
Nyisd ki szemed!

Kifelé nézz,
Tárd ki szíved!

Vedd észre végre
Nem vagy egyedül.

A tücsök a fűben
Neked hegedül.

A rigó az ágon
Néked fuvoláz.

A virág minden szirma
Neked ontja illatát.

Melegen süt a nap,
Rád ontja sugarát.

Nem vagy egyedül.
Veled van sok barát.

Csak kell, hogy érezd:
A társad nem a magány!

Hermann Marika:
Körtánc

Kacagó szellő kék felhőket repít
Tavaszi eső simogatón lehull.
A nyár virággal hímzett abroszt terít,
Bokrokon méz illatú köntös virul.

Méhekkal jár táncot a repcetábla,
Bíbor pipacsmezőn fut a gyalogút.
Termőre fordul a gyümölcsfa ága,
Reá a vén nap fon sugárkoszorút.

Duzzadó kalászt remény körbe lengi,
Új kenyér illatát felkapja a szél.
Szőlőszem víg dalát hordóban zengi,
Nyár anya búcsút int, ősz szele kél.

Körtáncát járja e Földön az idő,
Ősz után tél, vég után új kezdet jó.

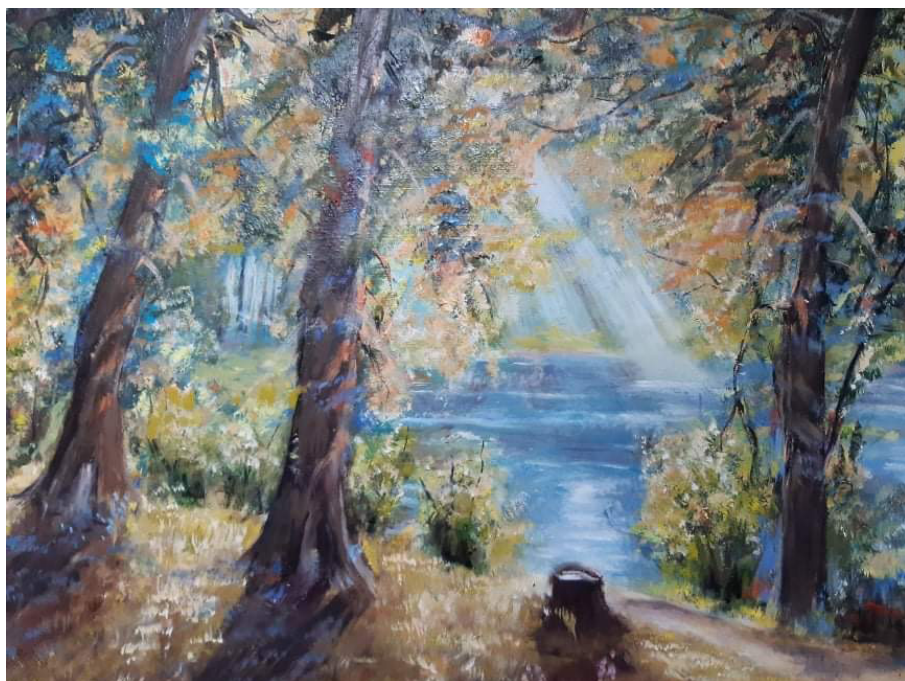

Németh Nyiba Sándor:
Házatlan udvar
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Lábatlanul kószál a szellő,
betéved házatlan udvarra.
Nem keres, mégis talál jövőt,
kéztelen tettek szorgoskodnak.

Ennyűt kacatok beszédesek,
Kazalban megpihen a bánat.
Kocsi rudján ül az emlékem,
Minden sír, semminek nincs hangja.

Megvetemedett ajtó nyílik,
meggéberedett kezem nyitja.
Félénk gondolatom eltaszít,
Az üresség csendje megszólal.

Váradi Klára: Fény a tónál

Mártonné T.: Gyöngyvér doktornőnek
(hála-gondolatok a gyógyítóknak)

Unokám nyáron beteg lett,
Vitték is őt az ügyeletre.
Alattomos volt a kór,
a betegség a tüdőig hatolt.
Szerencsére Gyöngyvér doktornő
a legjobb helyre utalta be őt.
A láz és a gyengeség
ágyhoz kötötte a csemetét.
A kórházi orvosoknak is hála,
felismerték a bűnös kórt nála.
Minden nap tűt szúrtak combjába
reménykedve a gyógyulásába.
Bele teltt hathét,
mire gyógyult lett a csemeténk.
Istennek hála a tüdő kitisztult,
a láz elmúlt, a vérkép javult.
Arra kérem a Jóistent:
nagyon sokáig éltesse
Gyöngyvér doktornőnket,
hogy gyógyíthassa gyermekeinket.
Tartsa meg erőben egészségben,
boldogságban családja körében.
Legyen áldott minden tevékenysége,
a gyógyítás legyen az éltetője.

Kocsír Jánosné:
Ha bánatod van

Amikor nagy a bánatod
mondd el, hiszen van barátod.
Ő másképp látja a helyzetet,
Együtt érez majd teveled.

Próbál neked jó tanácsot adni,
te próbáld örömmel elfogadni.
Mert ő is szeretetből adja
Annak, aki tőle el fogadja.

Veled érez, ha szomorúnak lát,
becsüld meg őt, mert igazi barát.
Ápoljad mindig a barátságot,
Így lesz örökre igaz barátod!

Fekete Edit: Remény

A hajnal hasad, s én fent vagyok
Hajnali hangokat hallgatok.
Csupa csivit, csupa élet!
A természet ma is ébred.

A nap kitekint a felhők mögül.
Felhő paplana alól kigördül.
Meleg karjait kinyújtja
Átölel és a lelked simogatja.

Egy új nap egy új ígéret!
Egy új nap, ahol a hit újra éled.
Minden nap egy új ajándék,
Hinni kell, hogy sok nap van még;

Minden nap egy új csoda!
Mesés vágyak otthona
Erőt ad és új életet.
A betegeknek reménységet!

A fáradtaknak friss erőt,
A fuldoklóknak levegőt.
A kétkedőknek hitet ad
Egy új nap ezer csodát tartogat!

Tárd ki a karod, és nézz az égre!
Engedd hogy a tested, lelked
Átjárja a nap ereje.
Meleg, tiszta és ragyogó fénye!

Aradi Erzsébet: A legszebb ajándék... 2020. HÁLA - 2021. REMÉNYSÉG

Mit jelent ez?

Az elmúlt év a hála éve volt, mégis oly sokszor elfelejtettünk hálásnak lenni, pedig a jónak, de még a rossznak is lehet, sőt kell örülnünk. Mindkettőnek célja van velünk, és hiszem, mindannyiunk életében van miért ezt tenni.

Gondoljuk csak át...?.

A reménység jelenünkben a jövő felé tekintés kapuja. Rajtunk is múlik hogyan haladunk felé.

Adjunk hálát Teremtőnknek minden jóért, és minden rosszért, melyet átértünk, s melyet nem éltünk át. Tudjuk: *“Akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál.”* (Rom.8,28) Reménységgel tekintünk hát a jövőbe! Itt vagyunk, élünk, feladataink vannak. Böjte Csaba kedves mondása is ezt támasztja alá: *“A Jóisten nem teremtett selejtet, minden ember valami feladat végrehajtására kapott megbízást.”*

Eme életre szóló feladat az, amelyet meg kell találnunk, és e mentén kell utunkat bejárni, tisztességgel, reménnyel, örömmel, boldogsággal, hittel...

Örüljünk a természet szépségének, a napfelkeltének, a madarak énekének, a fák árnyat adó lombkoronájának, gyermekeinknek szeretetének, unokáink kacagásának.

Legyünk hálásak a legkisebb örömforrásért is, hogy a nagyra érdemesek lehessünk! Vegyük észre mindennapjainkban a szépet, a jót! Tegyük dolgunkat mások szolgálatában, hisz' oly jó érzés örömet szerezni!

Amikor pillanatnyi szomorúság kerít hatalmába, arra gondolok, mivel is tudnék kedvére tenni Szeret-teimnek, Embertársaimnak. A jótett megvigasztal, hiszen az öröm, a szeretet, csak közösen élhető meg. Ha mindezt végiggondoljuk, rájövünk, hogy hálásak lehetünk a Jóistennek, és hittel, reménnyel tekinthetünk jövőnk felé.

Ez a legszebb ajándék, amit megkaphatunk az életben.

Gál Mihály: Szűz Mária a kis Jézussal
Ikon, 30x20 cm fatáblán, tojástemperával

Szeles György: Ha egy tojást...

Kívülről törsz fel, megszűnik az Élet!
Belülről törik fel, az a születés lesz!
Az Életben a nagy változások,
Így történnek, ezt majd meglátod.
Belsődből törnek fel, így változol meg!

**Figula Csaba:
Szomorú madárka**

Szomorú réten,
Egy szomorú fűz.
Szomorú ágán,
Csak egy madár ül.

Szomorú a szíve,
S elment a hangja.
Nem lesz olyan ember,
Már aki őt hallja.

Mert torkára fagyott,
Most minden öröm.
Szerelmét ellopta,
A gyilkos közöny.

Földön a párja,
Nem mozdul a drága!
Csak dördült a fegyver,
És elszállt a lelke.

Majd porba csapódott,
A törékeny teste.
Elveszett minden,
Ezt tette a beste!

Eltűnt egy élet,
Mi másnak oly fontos.
Elvette egy olyan,
Ki csak magára gondol.

Kinek nem számít semmi,
Kinek semmi se szent.
Ki úgy gondolja bármikor,
S bármit megtehet.

Ki csak akkor lehet boldog,
Ha a másik szenved,
S ha örömet lát,
Akkor örülten retteg.

De te ne legyél gyáva,
S vigyázzunk egymásra,
Hátha dalol majd újra,
Az a kis madárka!

**Cserna Ferenc:
Emlékezzünk**

Mi, kik itt élünk a Kárpátok ölében,
Fogjunk kezét, mint azt tették réges-régen!
Ősi földünket mi többször elfoglaltuk,
Könnyünkkel, vérünkkel be sokszor áztattuk!

Nem túrtük soha a betolakodókat.
Százszor elűztük a hazaárulókat.
Dicső őseinknek példamutatása
Legyen honfi hitünknek okulására.

Árpád kardja nyitott utat itt minékünk
Szent Istvánnak karja oltalmazza népünk
Szent Lászlótól tudjuk kemény vitéségünk!
Nagyjaink, szentjeink imádkoznak értünk.

Ezeréves hazát tiszteljük, szeressük.
Hazaszeretetünk fiainkba mentsük.
Hálával áldjuk, kik értünk hősként haltak
Emlékezzünk rájuk, kik már lent nyugsznak!

Tettük, bátorságuk követendő lészen,
Emlékük szívünkben ragyog dicső fényben
Örök tisztelettel hajtsunk nekik fejet.
Szeressük, ápoljuk a szent emlékeket!

Rozványi Dávid: Siratok valamit...

(Czuczai László barátomnak)

Siratok valamit,
ami sohasem volt enyém:
mikor születtem,
csak mesékből ismertem,
hogy egykor volt egy ország,
kerek és egész – a hazám.

Nekem a Felvidék tündérmese volt,
a Délvidék rácsodálkozás.
A Lajtabánságot vasfüggöny zárta el,
Ruszinföldet a Vörös Hadsereg.
S a kincses Erdély,
szerelmes titkos tánc volt nekem.

Állok előtted nemzetem,
állok előtted meztelen,
álmok nélkül, védtelen.
Mert a józan ész mondja,
ne remélj!

Állok előtted meztelen,
de betakar óvón a Nap,
s benne áramlik
a hit, remény, akarat.

Mert ki nem adja fel,
az nem veszhet el sosem!
Azt megáldja Istenem.
Hiszem.

“A pedagógus munkája áldásos és felelősségteljes. Egy zsarátot kap, és rajta áll, hogy hamu vagy fáklya lesz belőle.”

(Herman Ottó)

Szűcs Erika Katalin: A búcsú

Nem tudtam, hogy ott a postán az az utolsó találkozásunk lesz, Tanár Úr.

Legközelebb már csak a koporsóhoz állhattam. Engedd meg, hogy tegezzelek, mert nekem így könnyebb hozzád szólnom. Az égi hazában már úgy sincs Ön meg Te. Csak a testvéri szeretet létezik. Oktattál, neveltél bennünket a halálodig. Igazi pedagógus voltál, a szó nemes értelmében. Amíg a hivatalos ügyeink intézésére váraoztunk, addig is tanítottál engem.

Eszembe se jutott, hogy nem leszel tovább itt a Földön. Oly természetes volt, hogy te mindig ott voltál nekünk. Összefutottunk és a gyermekeinkről beszélgettünk.

Azt mondtad, mindketten elrontottunk valamit. Én a gyermekemért, te már az unokáidért is aggódtál. Te a rendszernek akartál megfelelni, - én a divatnak!

-Nem neveltük vallásosan a gyermekeinket.- Felnőttként már komoly összeomlások kellenek ahhoz, hogy Isten felé forduljunk és elkezdjük ismerkedni az evangéliumokkal. Mi, akiknek a hite a materializmuson alapul, nehezen térünk meg. Nem akarjuk elengedni az anyagi javainkat, azokhoz a végsőkig ragaszkodunk. Pedig egész más dolgokat viszünk magunkkal.

Ha elég nagy a hitünk, akkor megteremthetjük szívünkben a mennyei Atya imádatát. Lelkünkben a szeretet rezgéseivel távozhatunk.

Az energia nem vész el, csak átalakul.

Kedves „Tanár Úr” - BÚCSÚZOM! Elvégezted, amit kellett. Ránk hagytad azt, a munkát, hogy fontossá tegyük Jézus arany szabályát:

„Amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti ugyanazt cselekedjétek velük...”

(Mt. 7 - 12;)

Kosztolányiné Ági
alkotása
Pontozott technika

Sári Kati: Az ötkrajcáros

Etelka nénit, irodalmi klubtársamat, időről időre meglátogatom. Mindig szeretem hallgatni érdekes történeteit, meg azt is, amikor mesél az életéről. Egyik látogatásom alkalmával elővett egy régi, kopott bőrtárcát, kivette belőle annak egyetlen tartalmát – egy ötkrajcáros.

- Ez nem akármilyen ötkrajcáros ám! Ennek története van! – mutatta fel a pénzermét, mint valami értékes kincset.

Látván arcomon az érdeklődést, mesélni kezdett:

A kép illusztráció

1944-ben történt, akkor 12 éves voltam. Bejöttek a németek, megszállták Magyarországot. Elkezdtek a zsidókat üldözni.

Tanított a Szegedi Orvostudományi Egyetemen egy tanár, Dr. Enzt Jenő. Nem volt hajlandó viselni a sárga csillagot. Felmondta az állását Szegeden és a Kaposvári Cukorgyárban vállalt raktárosi állást.

Eljött az ősz, elfogyott a répa, ezért szabadságra küldték őket. Kérték, adják meg a címüket. A tanár úrnak Pécsen volt egy magyar ismerőse az Orvostudományi Egyetemen. Tőle kért segítséget. Ő azt javasolta, hogy vásároljon egy lakást valahol külterületen. Ajánlotta is neki a Makár-hegy tetején lévő házat, melyet sűrű fenyves rejt el a külvilág elől.

Nos, ebben a házban akkoriban épp nagymamámék laktak, ők voltak a gondnokok. A háznak két bejárata volt. Az „úri rész” két kisebb szoba, egy nagyterem, konyha, fürdőszoba, előszoba foglalta el.

A nagymamám főzött a ház lakójának, aki kóser zsidó volt, a disznóhúst nem ette. Iskolából hazajöve mindig útba ejtettem a nagyszüleimet, mert nagyon szerettem őket.

Vendégüket úgy mutatták be: a Tanár úr, hát én is így szólítottam. Egyszer kihallgattam, amint elmesélte a történetét. Kérte mamáékat, ne mondják el senkinek, mert mindenki bajba kerülne.

Amikor ezt meghallottam, elhatároztam, nem szólok senkinek.

Nagyon megkedveltem a Tanár urat. Mindig engem küldött újságért, mert tudni akarta, merre járt a front. Élelmiszert is vittem neki a boltból, főleg olajos halat. Ő pedig mindig többet adott, a visszajárót megtarthattam. Ebből aztán vásárnaponként titokban moziba mentem, utána fagyiztam.

Gondolhatja, mit jelentett ez egy gyereknek, aki soha semmit sem kapott. Mostohaapám még a napszámot is elvette tőlem.

Az oroszok aztán átkeltek a Tiszán, üldözték a németeket nyugat felé. A német katonák minden nagyobb házba betelepültek. A Tanár úr attól félt, hogy az ő házába is eljutnak. Egy ismerőst kérte meg, aki túravezető volt Abaligeten a Cseppkő-barlangban, hogy bújtassa el.

Egy napon így búcsúzott nagyszüleimtől:

- János bácsi, én most elmegyek, míg vége nincs a háborúnak. Mindent köszönök, a főzést, a mosást, takarítást, no meg a legfontosabbat: a hallgatásukat. Isten áldja magukat!

A búcsúzásra én is kimentem. Odajött hozzám. Kivett a zsebéből egy ötpengőst, kinyitotta a kezem, beletette, ráhajtotta az ujjaim:

- Ez meg a tiéd, amiért nem árultál el. Tudd meg: tőled féltem a legjobban, hogy elmondod a barátainak, osztálytársaidnak, ők meg a szüleidnek. De te nem tetted. Minden jót kívánok neked is. Nem felejtetek el.

Vette a csomagját, a kapuban már várta egy kocsis. Akkor láttam utoljára.

Aztán vége lett a háborúnak. Nagymamámék is elköltöztek Magyarüregre. Nem hallottam a Tanár úrról. Néhány év múlva a Dunántúli Naplóban olvastam, hogy meghalt Dr. Enzt Jenő egye-

temi tanár. Nagyon sajnáltam őt.

- Mi lett az ötpengőssel? – kérdeztem.

Még a nagyszüleimnek sem mertem megmutatni a kincset, hisz akkoriban a napszám napi egy pengő volt. Gyorsan elkészöntem, hazaszaladtam. Először a szalmazsákba dugtam, de féltem, hogy megtalálják. Így aztán a szalmazsákot tartó deszka alá rejtettem. Amikor meszelés volt, tudtam, hogy szétszedik az ágyat, akkor a táskámba tettem a könyvek közé. Nem költöttem el, pedig soha semmit nem kaptam, csak ütleget. Még férjhez is kölcsönruhában, fekete félcipőben mentem.

- Miért nem költötte el?

Hogyan magyaráztam volna meg, honnan lett egyszerre ennyi pénzem? Még azt hitték volna, hogy loptam valahonnan. Meg aztán olyan jó érzés volt, hogy nekem is van vagyonom, még hozzá attól az embertől, akinek annyi mindent köszönhetek.

Így hát 70 évig őriztem, ma is itt van a pénztárcámban – fejezte be történetét Etelka néni.

- Elkérhetem? – szólaltam meg némi csend után. Az ötkrajcáros lágyan simult két tenyerem közé,

mintha hálás volna, hogy meghallgattam a történetét. Az igaz mesét, amely mögött ott a történelem, s benne emberi sorsok. Ott van a szenvedésben, a megalázottságban a segítőkészség. A háború borzalmában a szeretet, a hála. Az emberség az embertelenségben. Most itt ül velem szemben az egykori 12 éves kis hős, aki hallgatott, ezzel mentve meg egy ember életét. Az az ötkrajcáros vándorolhatott volna egy boltba, változhatott volna finomságokká, néhány perces örömet okozva tulajdonosának. Ehelyett itt tartom a tenyeremben. Mekkora értéke van ennek a pénzdarabnak? Pénzben nem mérhető. Micsoda becsben tartották 70 éven át! Megkértem Etelka nénit, hogy ha eljön az idő, adja nekem ezt a pénzt.

- Azt hiszem, nálad jó helyen lesz – válaszolta.

Megígértem, hogy az ötpengős történetét tovább mesélem majd akinek csak tudom: unokáimnak, tanítványaimnak, klubtársaimnak, barátaimnak, az embereknek. Mert hiszem, hogy mások lelkeig is eljut e szívszorító igaz történet példája, tanítása.

Gál Mihály: Árpád-házi Szent Imre
80x60 cm olaj, feszített vászon

Rozványi Dávid: Bölcs-szemüveg (Boldogságbolt 5)

Boldogságbolt Rozványi Dávid novellájához
Kép: Böösi Tündi

Valójában nagyon messze jártam a budai Öreg utcától: ügyeim egy vidéki városba szólítottak. Mikor leszálltam a vonatról gyalog indultam el a belvárosba. Szeretem nézegetni a házakat, az ablakokat, az iskolákat és a templomokat: többet elárulnak arról, hogy milyen népek lakják a várost, mint a turista attrakciók.

Borús, advent-váró novemberi nap volt, alig jártak emberek az utcán. Aki volt, az is arctalanul a kabátjába burkolózott. Fáradtan leültem egy padra, a templommal szemben, s megpróbáltam kitalálni a házak és az emberek titkát: mit rejtenek a bundák és a falak. Fáradtan néztem körbe, s csak akkor vettem észre, hogy valaki ül mellettem. Pedig meg mertem volna esküdni, hogy az előbb még üres volt a pad.

A jól ismert divatjamúlt kabát, a kalap, a szakáll... Első pillantásra felismertem: az Öreg Örmény volt. Összecsukta a kezében tartott bőrkötésű könyvet és rám mosolyodott:

- Alázatos tiszteltem! Örvendek a nem várt találkozásnak.
- Ön itt? - csodálkoztam.
- Ha megengedi, uraságod, néha én is kimozdulhatok.
- És ilyenkor bezár a Boldogságbolt? - csodálkoztam.
- Kérem, csak nem képzeled? Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy több ezer év alatt senki sem keresett minket hiába, aki igazán vágyott a boldogságra.
- És mi járatban erre?
- Nagy sora van annak: összekötöttem a kellemeset a hasznossal. Kis híján kétszáz éve nem jártam erre, gondoltam, körbe nézek, mi változott azóta. Ez a kellemes része az utamnak.
- Látom, hozott magával útikönyvet is - néztem a kezében tartott bőrkötésű könyvre.

Az öreg mosolyogva nyitotta ki:

- Útikönyv? Ha akarja annak is nevezheti - kinyitotta és felém tartotta. Versek voltak. - Tudja, a költők látják azt, ami nem változik, ami örök. Az útikönyvek információi gyorsan elavulnak, de amit a szentek, a vértanúk és a költők látnak, az kétszáz év múlva is ugyanaz. Tudja, egyszer felkeresett egy fiatal ember, Karcsi. Azt mondta, hogy neki az a vágya, hogy az emberek az ő szemével lássanak, keljenek útra, ismerjék meg a többi vidéket. Arról álmodott, hogy ha az emberek megismernek más országokat, megismerik az ott lakókat, többé nem lesz háború. Teljesült ez a vágya: neve, Baedeker, a pontos útikönyv szinonimája lett.

- Ön mégsem egy baedekert tart a kezében.

- Nem, mert ami az embereket érdekli, az elmúlik. Nézzon körül: talán csak egy fogadó, a templom és a vár maradt meg abból a világból, amit utoljára itt láttam. Gondoljon a várra: van idő, amikor lerombolják egyes részeit, van, amikor újjáépítik. Van, hogy vitéznek, van, hogy raboknak, van, hogy kiállításoknak ad otthont. Van, hogy strázsák őrzik, van, hogy invitálják a látogatókat. De ezek a sorok:

Egy vár, szemre büszke és erős
de a lélekben ropog a „praetorium”...

Nos, ezek a szavak száz vagy ezer év múlva is ugyanolyan igazak lesznek. Nos, ennyi az utam kellemese-

tesebb részre.

- És a hasznos?
- Nos, úgy döntöttem, bővítem az árukészletemet.
- Már nem csak átcímkezett boldogságokat fog árulni?
- Kérem, ne sértsen meg! Én csak első osztályú árut tartok: kinek boldogsággá, kinek boldogtalansággá válik ugyanaz. Nem, amit most fogok kínálni, az egy különleges árucikk lesz: a bölcs-szemüveg.
- Okoszemüvegről már hallottam...
- Okoszemüveg... Igen, én is hallottam már arról a szerkezeetről. Azt mondják, megkímél a gondolkodás terhétől. De amit én kínálok az más. Az én szemüvegem esélyt ad a bölcsességre.
- Csak esélyt? - érdeklődtem.
- Kérem - vonta meg a vállát az öreg boltos - én csak a tudást tudom adni. Aztán a kedves vevőn múlik, hogy a tudást bölcsességre váltja-e.
- És milyen tudást adhat egy szemüveg?
- Nos, kérem... Az emberek az igazságra hivatkoznak, de hazugságokban élnek. Az igazságot mindenkinek magának kell megtalálnia, de az én szerkezetem meg tudja mutatni önnek a hazugságokat.
- Mire jók a hazugságok? Miért jó ezeket tudni?
- Mert ezek a hazugságok, amikben élünk, mondják el az igazságot az emberről.
- Ezt nem értem.
- Próbálja ki, uraságod. Grátis, természetesen - egy ébenfa dobozkát vett elő és kinyitotta: ránézésre nem volt más benne, mint egy drótkeretes napszemüveg.
- Mit fogok látni, ha felveszem?
- Majd meglátja, uraságod. Mit veszíthet? Vegye fel és sétáljon egyet a városban. Én itt fogom várni. Felvettem a szemüveget és nekiindultam a városnak. Az Öreg Örmény elővette a bőrkötésű könyvét és újra elmerült a versekben. A szavakban, amik az igazságról szóltak, miközben én a hazugságokat kutattam.
- Már kigyulladtak a lámpák, amikor visszatértem. Az öreg összecusukta a könyvet:
- Mit látott uraságod a városban? Elégedett volt a bölcs-szemüveggel?
- Sok mindent láttam... Nem is tudom.
- Szíveskedne kicsit részletesebben elmesélni? - kérdezte alázatos mosollyal.
- Láttam királynőket, katonatiszteket mindenféle egyenruhában. Láttam balett táncosokat, láttam szerelem-istennőket Vénusz meztelenségében, leányokat és fiúkat ifjúságok teljében.
- Ha jól sejtem, ezeket akkor látta, amikor önön volt a szemüveg. És mi történt, amikor levette?
- Akkor? A királynőből nyüzött anyuka lett, aki nehéz szatyrokat cipelt hazafelé. A fess katonatisztek-ből kopaszodó és pocakos alakok váltak. A balett táncosok fáradtan vonszolták tagjaikat. A szerelem-istennők fáradt és nyüzött nőkké váltak. A fiatal kamaszlányokból agyonsminkelt ötvenesek lettek, akik harcba szálltak a múltó idővel...
- Akkor látta az embert. Azt, akinek képzelik magukat és akik valójában. Senki sem szereti azt a tükröt, ami a valóságot mutatja, mindenki szeretné magát többnek, jobbnak, nemesebbnek, sikeresebbnek látni. Ezt a képet mutatja meg a bölcs-szemüveg.
- És ez mire jó?
- Mit érzett, amikor meglátta, hogy kik is ők valójában?
- Először sajnálatot. Aztán azt éreztem, szeretnem kell őket. A királynőnek segítettem cipelni a szatyrait, a katonatiszteknek biccentettem, a szerelem-istennőknek hódoló mosolyt küldtem.
- És akkor mi történt?
- Az édesanya egy pillanatra valóban fenségessé vált. A férfiak kihúzták magukat, szinte ropogott a gerincük. A megfáradtaknak könnyebb lett a léptük. A halálra sminkelt asszonyok olyan szépen mosolyogtak, hogy hosszú idők óta először fordultak meg utánuk a férfiak. Mintha egy kicsit azokká váltak volna, akiknek álmodták magukat.
- Látja, kedves uram, ez a bölcsesség, amit a szemüveg ad. Szeretni az embert, aki szembe jön velünk és hinni azt, amivé válhatnak. Segíteni és elfogadni, ha mások segítenek nekünk.
- És ha valaki, teszem azt, egy szörnyetegnek tartaná magát?

- Találkozott ilyennel uraságod?
 - Nem.
 - Az ember esendő, de jóra törekvő. Nagyon kevés ember választja tudatosan a gonoszsgot, mint célt.
 - És ha mégis?
 - Akkor arra az útra kell gondolnia, amely ide vezette őket...
 - Igaza van... Nem láttam olyan embert, aki tudatosan gonosszá akart volna válni. Azonban más valamit láttam, amit nem értettem.
 - Megosztaná velem a tapasztalatát?
 - Egy ember volt az... Talán fel sem tűnt volna, ha az utcán látom, de így a szemüvegben igen. A sok „álom-én” közül kitűnt: egy hétköznapi ember volt. És amikor szemüveg nélkül néztem rá, ugyanazt láttam.
- Az Öreg Örmény elmosolyodott: - Nos, uram, ön olyan dolgot látott, amit kevesen ezen a földön: egy boldog embert, aki elégedett a sorsával. Aki nem álmodik más életről, mint amit él. Ha minden ember ilyen lenne, bezárhatnám a boldogságboltot... Nos, meg kívánja tartani a szemüveget?
- Természetesen!
 - Csomagolhatom, vagy elviszi magával?
 - Elvinném. De nem mondta még az árat. Ez is olyan sokba kerül, mintha boldogságot kérnék?
 - Nos, az ár nem csekély, de higgye el, kérem: megéri.
 - Mit kér cserébe?
 - Ha látni fogja az embereket, olyannak, mint amilyenek álmodják magukat: naponta próbáljon segíteni egyen-egyen. Nem kell sok: csak egy-egy kedves szót vagy egy mosolyt kérek.
 - Köszönöm, ez igazán méltányos ár.
 - Akkor viselje egészséggel - nyújtotta felém az üres dobozt. - Fogadja el, kérem ezt a szemüvegtokot is, ébenfából készült. Ahogy manapság mondanák, igazi kézműves áru.
 - Köszönöm! Kívánom, hogy sokat el tudjon adni belőle!
- Az Öreg Örmény lemondóan legyintett:
- Nincsenek illúzióim... Az emberek túlságosan ragaszkodnak ahhoz, ami elválasztja őket... Nem akarnak látni. Nem akarják egymást észrevenni sem. Elmennek egymás mellett, köszönés, pillantás nélkül. Nézzem rám! - tárta szét a kezét. - Kétszáz év előtt ugyanebben a ruhában jártam erre, s bár azóta kissé megváltozott az úri divat, mégsem vett észre senki sem.
 - Akkor hiába ez a csodálatos szemüveg?
 - Azt hiszi, befektettem volna ebbe? Ilyen rossz üzletembernek tartana? No, de kérem! Mindig lesznek, a kevesek, akik látnak, és akik a bölcsesség szemüvegén keresztül látják a másik embert. Majd ők megtanítták látni azokat, akik most még becsukják a szemüket. Kérem, én hosszú távra tervezek. Isten áldja, Uram, jó utat hazáig! És áldott Karácsonyt kívánok Önnek és becses családjának!
 - Már most? Még az Advent sem kezdődött el.
 - De a tél már itt van, nagyságos, uram. És mit ér a tél Karácsony, a tavasz Húsvét nélkül?
- Majd a választ meg sem várva visszamerült a könyvébe.

Figula Csaba: Tégyl!

A tétlenség a gondolat halála,
Ezt tudja a gyáva, akinek minden vágya,
Hogy elveszék aki tenni mer.
Hogy elveszék,
Ki nem elégszik meg ennyivel.

Hogy elveszék,
Ki tudja az élethez ennyi kevés.
Mert megszületni nem nehéz.
Mert a születés másoknak a kínja,
Mert világra jönni nem erény,
Ezért nem is eredmény.

Tenni kell, mert a feladat nem kevés,
Tenni kell mert a fél csak akkor lehet egész,
Ha minden fél lelke világos és nem setét!
Ha összefog ki számít,
Azzal, aki már csak arra számít,
Hogy élete már fabatkát se számít.

Mert az egész csak annyit ér,
Ha mindent megtesz az életért.
Mert a Földön minden élet ér,
Mert le kell hajolni minden lélekért!
Így hát tenni kell, ennyi az egész.

Fokné Borbély Marianna:

Nyári nyugalom
Paverpol technika

Drotleff Zoltán: Pech

Betűk, szavak, mondatrészek,
egyik-másik köztük részeg,
sok-sok magánhangzó dadog,
ki olvassa rögtön makog!

A többi csak mással hangos,
fűvel-fával, s aki langyos!
Vajon milyen vers lesz ebből,
amely költőjére rá dől!?

Bizony, örök emlék marad,
sírján, kis keresztje alatt
csodás, hozzá méltó szavak:
„Saját verse torkán akadt!”

Soós-Györffy Katalin: Frivolitásaim

Eliza Wolf: A két kanári madár

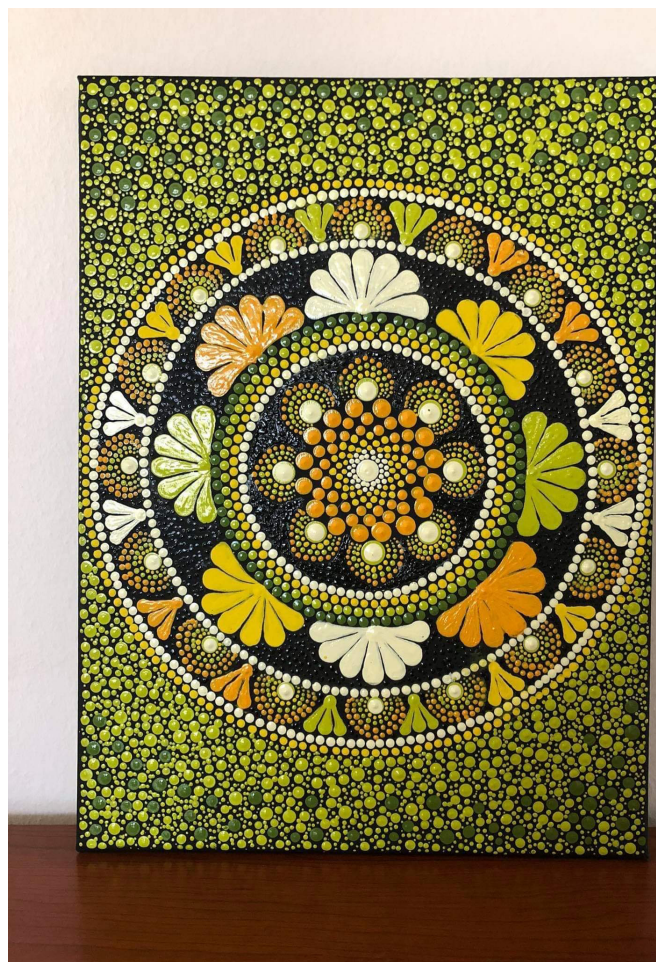
Pár éve történt, kicsikre vigyáztam,
Egy ismerős családdal nyaralni indultam.

Gyönyörű nyár volt, csodás és gondtalan,
Lángost ettünk, fagyiztunk, éltünk boldogan.
Estefelé elmentünk sülthalat enni,
Életünkben akkor nem hiányzott semmi!
Fürödni szerettünk, hattyúkat etettünk,
Puha pázsitfűben tücsköt kerestünk.
Igen, így volt!

Tücsköt... - hisz' volt kinek - s mellé más bogarat,
Mert Konrád kapott két sárga kanári madarat.
Kényeztettük őket, amivel csak tudtuk,
Persze ahogyan kell, kalitkába zártuk...
Közben oly gyorsan elteltek a napok,
Augusztus huszadikán már mindenki pakolt...
Irány hazafelé! Almádiból be a Fővárosba,
Hisz hamarosan kezdődik a rég (nem) várt iskola...!
Én, mint bébiszitter feladatuk kaptam,
A két kanári madarat útra csomagoljam...!
Gondoltam: előbb kalitkát tisztítok,
Nehogy az úton a kosz kihulljon!
Kinyitottam bátran a kalitka ajtaját,...
És a két kanári egyszerre! Huss' ...elszállt!
- Óh, én szerencsétlen! Most aztán mit tegyek...?
Szegény kis Konrádnak hogyan mondjam ezt meg...?
Támadt egy ötletem! Hogy kis szíve ne fájjon,
Egy levelet írtam én...! Szívdobogva, titkon.
„Drága kis barátunk, mi most elutaztunk,
A Kanári Szigeteken nyaralni kívánunk!
De ígérjük neked:
Amint tavaszodik, visszatérünk hozzád!
Mert a szívünk téged úgy magába zárt!
Csók neked: Csőrike és párja.”
És betettem e levelet az üres kalitkába,
Ajtó tárva, nyitva! Hogy mindenki meglássa...
Telt múlt az idő, hosszú hideg tél volt,
Áhítattal vártuk, mondhatjuk: már csak volt!
És végre!
Egyszer csak eljött a kikelet,
A golyák és fecskék mind visszaköltöztek!
Megyek az ablakhoz, csodálom a hatalmas fenyőfát...!
S mit látnak szemeim! Ott a fán két szép sárga madár...!
Két sárgarigó építette fészket,
Hogy a kis pihéseket abban felneveljék.
Az ötletem bevillant...
- Konrádom, kincsem!
Gyere, nézd! Mit látsz te ott fenn?

- Óh! Ezt el sem hiszem! Tényleg igaz lehet?
Az ott az én két kanári madaram...!
De, nem értem én, hogy találtak ide!?
Hiszen Almádiból utaztak messzire!
Hogyan találtak el mégis Budapestre?
Tudták hogy itt lakom? És mekkorát nőttek!
Vajon... mit ehettek ott messze délen?!
- Szerintem sok mandarint, fügét, no meg banánt!
Attól nőnek nagyra: kanárik és gyerekek egyaránt!

Eltelt pár év... huncutságom azóta kiderült...
Nem haragszik reám senki a családból...
Mindenkinek arca mosolyra derült...

Kosztolányiné Ági alkotása
Pontozott technika

Németh Sándor : Vasútszentelés (családi legendárium) (Füzesabony, 1947)

Ez a történet 1947-ben történt, amikor én még csak 3 éves voltam. Édesapám ekkor Füzesabonyban volt állomásfőnök.

Ebben az évben, a „Vasutas nap” alkalmából a vasút megszentelésének megünneplésére készülődtek. Erre az alkalomra az akkori közlekedési államtitkárt várták. Megjegyzem ekkor a Rákosi rendszer előtti utolsó vasúti szentelés volt. Bebrics Lajos államtitkár úgy döntött, hogy ezt a központi ünnepséget Füzesabonyban tartják meg. Ez egy jelentős esemény volt a Magyar Államvasút történetében.

Mivel Édesapám volt a füzesabonyi állomás főnöke, elrendelte, hogy a teljes állomány frissen borotválkozva, megnyiratkozva jelenjen meg e jeles napon.

A község fodrászánál sorban álltak a vasutasok. Az első vendég beült a fodrász székébe, amikor a borbély megkérdezte milyen frizurát kér, édesapám közbeszólt: „Kopaszra!”

A fodrászszékben ülő vasutas válasza: „Majd ha a főnök úr is így nyiratkozik meg”, -csak akkor; - jött a válasz.

„Cseréljünk”; szólt Édesapám, s lám a székből kiszállt kopasz fejjel, azaz: haj nélkül.

Természetesen innentől fogva mindenki kopaszra hagyta el a fodrász üzletet.

Elérkezett a nagy nap és az állomány a vasútállomáson felsorakozva várta a magas rangú vendéget.

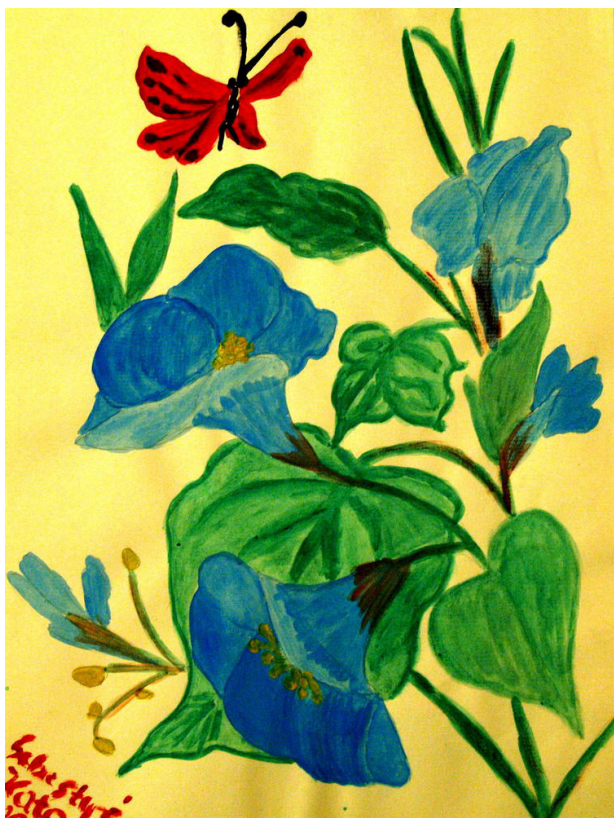
Megérkezett a különvonat, Bebrics Lajos közlekedési államtitkár leszállt a vonatról.

Végignézett a felsorakozott vasúti dolgozókon, a díszsoron és csak ennyit jegyzett meg: „Mi ez fegyenc-telep?” Folyt tovább az ünnepi megemlékezés, majd megérkezett a tisztelendő úr is, hogy felszentelje a vasutat, - természetesen ő is kopasz fejjel jelent meg a magas rangú vendég előtt.

Ez az esemény megpecsételte a család sorsát, mert Édesapámat ezután Kecskemétre helyezték át, mint állomásfőnököt.

N. Sebestyén Katalin alkotásai

Hajnalka

Balaton nádassal

Életre szóló barátság

Alig egy éve történt, hogy megkaptam életem első kiskutyáját a névnapomra.

Szüleim a szobámból titokban kivettek egy kis dobozt, remélve, hogy majd belefér az ajándék, amit meglepetésnek szántak. De nem így történt, mert az „ajándék”, egy kiskutya, olyan dundi volt, hogy nem fért el a dobozban. Így hát egy nagyobb kosárban hozták el.

A kutyus Ballószögről érkezett hozzám, és mikor kezembe vettem, nagy mancsai, és apró, rövid lábacskaik voltak, tenyéryei fülecskéi, fekete, pihe-puha szőrét barna foltocskák díszítették. És olyan finom, friss szalma illata volt! Száz kutya közül is megismerném az enyémet! Gondolom, már kitaláltátok, hogy egy törpe tacsó lett az én ajándékom. Már abban a pillanatban beleszerettem, ahogy megpillantottam őt.

Az első két napon még bent volt velem, hogy szokja új gazdáját és a terepet. Kezdetben nem akart elaludni, így hát felvettem az ölembe, simogattam, becéztem, és közben néztem azt az aranyos, okos kis fekete buksiját. Nagyon élvezte, hálásan nézett vissza rám, és már tudtam, hogy belepottam magam a szívébe. Totónak neveztem el.

Másnap elvittük a mamához, meglátta magát a tükörben, és azt hitte, hogy ott van még egy kutyus vele szemben. Megijedt, és elkezdett ugatni. Elég nyafogós volt a hangja, de tovább folytatta.

Nemsokára belefáradt az ugatásba, és békésen elaludt.

Anyukámnak Linda, apukámnak pedig Bütyi nevű kutyája volt. Sajnos, Bütyi korán elpusztult, ezért kaptam Totót, akire Linda úgy tekintett, mintha a saját kölyke lett volna. Így van ez a mai napig is. Igazi barátként tekintünk egymásra. Linda ugyanis napokig szomorú volt, nyüszített, kereste a párját, de az új társsal sikerült megvigasztalni.

Most éppen a papám segítségével tanítjuk Totót, próbáljuk fegyelmezni, mert eléggé szófogadatlan.

Mindent szétrág, kikaparja a virágokat a kertben, kiszedi, összeharapdálja a kerti lámpákat, ezért apa szóban gyakran megfenyíti. Totó ekkor tudja, hogy rosszat csinált. Tőlem is kap ezért szidást. De sétálni nagyon szeret. Szabadidőmben

mindenhova viszem magammal. Ő hozza a pórát és a nyakörvet, hogy tegyem rá, és már indulunk is. Útközben szót fogad, de legjobban a szabadságot szereti: úgy trappol a nagy mancsaival, mintha egy ló vágatna előtte.

Miután a suliból hazaérek, csak úgy trappolnak elém a kapuba! Ilyenkor mindkettőt megszeretgetem, és játszom is velük egy kicsit.

Totó mostanában felsurran a teraszra, és kiveszi a ládából a számára szimpatikus tárgyakat: hámot, „jutifalatokat”, csipogós játékokat, leviszi a fűbe, és jóízűen megrágcsálja őket.

Rosszcson az én kutyusom, próbálom nevelni, fegyelmezni, és tervezem, hogy kutyaiskolába is elviszem, hátha ott nagyobb rendet tanul, és több tudást is kap.

Köszönöm, hogy barátok lehetünk, TOTÓ!

Batuska Lotti

5. osztályos tanuló

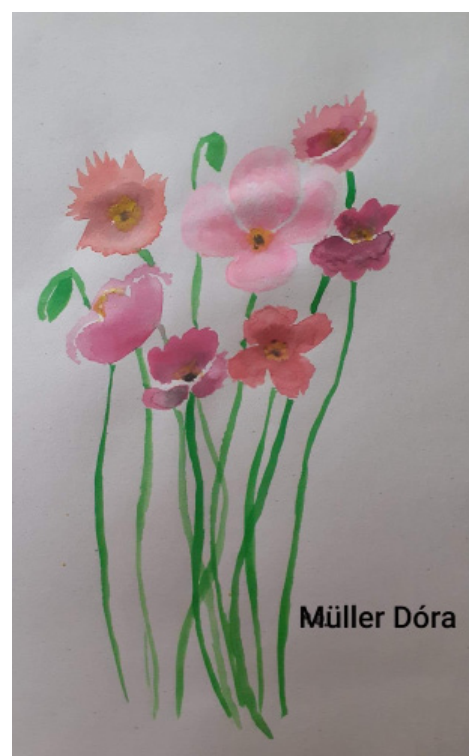
Gyóni Géza Általános Iskola, Dabas

Totó

Alkotások legifjabb alkotóinktól

Mandrik Olívia
6 és féléves óvodás
alkotása

Mandrik Olívia óvodás festette temperával
A kép címe: Szabadon a réten

Családi alkotások:

Barátság (hungarocell, textil, festés)
Készítették Mandrik Olívia (óvodás)
és Nagyszülei

Családi kavicsfestés: Katicák
Készítették: Mandrikné Ferge Annamária,
Mandrik László, Mandrik Olívia

Mitták Ferenc: DE NEHÉZ AZ ISKOLATÁSKA...!

(Boldog diákévek Gyónon 1956-1964)

Ismét közeledik a Pedagógusnap. Most, 2021-ben hatvankilenc éve -1952 óta- emlékszik az ország június első vasárnapján a „nemzet lámpásai”-ra, a pedagógusokra, és egyben meg is köszöni a munkájukat. Az ókori egyiptomi írnokok, a görög és római tanítók, filozófusok, a középkori szerzetesek és egyetemi professzorok, az újkori pedagógusok rengeteget tettek az ifjúság, a generációk neveléséért, az életre való felkészítésért. A magyar pedagógusok szintúgy.

Most én is emlékezni szeretnék a saját nevelőimre, az én első pedagógusaimra.

A Pest megyei Gyón községben (ma Dabas város településrésze) születtem, és ott kezdtem meg tanulmányaimat a Gyóni Állami Általános Iskolában. Történelmi időben, 1956. szeptember 1-jén léptem át az első osztály küszöbét. Érdekes, hogy az egyházi iskolák államosítását követően egy sor helyen volt iskolai tanterem, és szinte valamennyiben jártam. Az első osztályt a gyóni református templommal szembeni, ún. „református iskolában” (valójában egy tanterem) végeztem. Az osztálytanítóm Tóth Mária tanítónő volt, tőle tanultam meg írni, olvasni és számolni. Akkoriban a Kurta-soron, a Kálvin utcában laktunk, egy nádfedeles, búbos kemencés kis házban. Én petróleumlámpa fényénél tanultam meg írni, olvasni. Tóth Mária tanítónő nagyon szigorú volt, sokszor kaptunk fenekést és körmöst, ha rosszul viselkedtünk. Az 1964-ben készült tablóképünk szerint a következőkkel jártam nyolc évig iskolába: Kovács Piroska, Karlik Terézia, Péli Lídia, Rácz Erzsébet, Vajda Ágnes, Vajda Erzsébet, Kovács Zsuzsanna, Farkas Kornélia, Major Mária, Sári Julianna, Berényi Mária, Kozma Margit, Liszencziás Sándor, Tóth Pál, Kollárik Jenő, Janicsák József, Kárpáti László, Molnár János, Maczkó László, Péli Sándor, Bartha József, Balázs Béla, Balázs Imre, Balázs György, Balázs László, Homola István, Mikó Miklós, Szegedi László és Karsai László. Velem együtt 30 fő. Sajnos tízen már nincsenek velünk. 1957 nyarán azt tudtuk meg, hogy Tóth Mária tanítónk elment Százhalombattára. 1975-ben úgy alakult az életem, hogy Százhalombattára pályáztam és ott lettem közművelődési felügyelő, ott alapítottam családot, lakást is kaptunk. Néhány hónap után megtudtam, hogy az akkor még egyetlen általános iskolában tanít Szabó Lajosné Tóth Mária, Manya néni tanítónő, aki 1956-ban Gyónon megtanított írni és olvasni. Megismerkedtünk, és jó barátság alakult ki közöttünk, miután ő is megtudta, hogy

a tanítványa voltam. Aztán 1985-ben Százhalombattán létrejött a 3.sz. Általános Iskola, s én a monstrum nagyságú iskola általános igazgatóhelyettese lettem, Manya néni pedig nagy nevelőtestület tagja. Így az 1985-86-os tanévben történelem szakos tanárként egy nevelőtestületben tanítottam az első osztályos tanítónőmmel. Azt hiszem, ez nem egy mindennapos dolog.

Az 1956-57-es tanév végén jeles minősítésű bizonyítványt érdemeltem ki, négyesem „beszélgetés” és „írás” tantárgyakból volt. A második osztályt az 1957-58-as tanévben az ún. ”zárdai iskola” két tantermének egyikében végeztem, az osztálytanítóm Virág József volt. Nagyon barátságos, víg kedélyű, de szigorú tanítóként mindent elkövetett, hogy minél több ismeretet átadjon nekünk. Az odajáró másik osztályt Harmincz Ferenc tanította. Mindkét tanító úr sportolt, így az iskolaudvaron a két osztály sokszor megmérkőzött egymással. A bizonyítványom kitűnő lett. Az 1958-59-es harmadik osztályt és az 1959-60-as negyedik osztályt újra más helyen, az ún. ”evangélikus iskolában” végeztem (evangélikus templom mellett), Romhányi Sándor osztálytanító vezetése alatt. Ismét egy érdekesség: Rom-

hányi Sándor az 1920-as évek végén Újhartyánon az édesanyámat tanította, és 30 év múlva engem is nevelt. Úgy emlékezett édesanyámra (akinek a neve Balog Rozália volt), hogy engem következesen Balog Ferinek hívott és nem Mittáknak. Romhányi tanító úr szigorú, de következetes pedagógus volt. A harmadik és negyedik osztályos bizonyítványom egyaránt kitűnő lett.

Az 1960-61-es tanévben az ötödik osztályt, az 1961-62-es tanévben a hatodik osztályt az ún. „katolikus iskolában” végeztem, amely a főúton, a Kossuth Lajos úton volt. 1962-63-ban a hetediket, és az 1963-64-es tanévben a nyolcadik osztályt a „Zlinszky iskolában” (amelyet csak „Zsilinszkinék” hívtunk) jártam ki. A felső tagozat négy éve alatt Szeredi László magyar-történelem szakos tanár volt az osztályfőnököm. A szakmai tudásáért szerettem és becsültem őt. Vitt minket kirándulni a budai hegyekbe, a Balatonra, hajóval a Duna-kanyarba, a Gyón környéki erdőbe. A balatoni naplementéről írt dolgozatomra azt írta, hogy „gyönyörű”, és elintézte, hogy egy gyermeklapban megjelenjen. Egy beszélgetéskor a történelemmel való foglalkozásra biztatott, hogy tanuljak meg szanszkritul, és kutassam a sumér-magyar rokonságot. Nagy szerepe volt a továbbtanulásomban. Nyolcadik osztályos koromban többször is felkereste a szüleimet, hogy engedjenek az induló Dabasi Gimnáziumba jelentkezni. Fáradozása eredményes lett, mert 1964 őszén a gimnáziumban tanulhattam. Az

ötödik-nyolcadikos bizonyítványaim is „kitűnő” minősítésűek lettek. Talán szintén Szeredi tanár úr hatása, hogy 1964 júniusában az osztályunk a bankett helyett a buszos kirándulást választotta Szegedre, amely nagyon jól sikerült és sok szépet láttunk. A már korábban említett tablókép alapján felidézem a felső tagozatos tanáraink nevét: Szeredi László osztályfőnök, Dömök Antal igazgató, Illyés Géza igazgató-helyettes, Hegyesi Sándor tanár (korábban igazgató), Hornyák Józsefné, Hornyák József, id. Hajnal László (földrajz-, kémia-, biológiatanár), Szeredi Lászlóné, Jobbágy Rezső, Jedlóczki Jolán, Goricsanecz József. Mindnyájan kiváló pedagógusok voltak, sokat köszönhetünk nekik. Nem hallgathatom el, hogy a tablón a diákok között szerepel „Linka néni” (a teljes nevét nem tudom), aki a tantermek tisztaságáról, fűtésről (kályhafűtés volt) gondoskodott. Hatvanöt éve, hogy 1956-ban az első osztályt elkezdtem a Gyóni Állami Általános Iskolában. Sok víz lefolyt azóta a Dunán, de ma is hálás szívvel emlékezem azokra az évekre, és a jó tanítóimra, tanárimra. Annak is örülök, hogy iskolám később a lakóhelyünkről elnevezett nagy költőnk, Gyóni Géza nevét vette fel. Összességében azt mondhatom, hogy boldog diákeveket töltöttem Dabas-Gyónon 1956-1964 között.

Köszönet a volt pedagógusaimnak!

Gyóni Géza: Zsoltár

Semmiséged retteg, te gőgös,
Semmiséged az Úr előtt,
Ki irgalmas a szenvedőhöz -
De jaj annak, százszor jaj annak,
Ki szívében nem félté Őt.

Én érzem térdhajtó hatalmát.
Por, féreg, annyi sem vagyok -
S tikkadt ajakkal várom irgalmát,
Hogy kijelentse az ígét:
Már minden megbocsáttatott.

Babylonban akik még laktok,
Feketeszívű emberek,
S testvért testvérré uszítottok -
Karddal vár rátok is az Úr:
Rettegjétek! Rettegjétek!

Mint nyöszörgő verébfiók
Olyan szomjas, szomjas a szívem,
Pedig a kínok poharát
Minden órában kiürítem.

Itatja énvelem az Úr
Sok szennyes óra rút iszapját
És ajkaim a meakulpát
Hiába, mindhiába hajtják.

NÉMETH NYIBA SÁNDOR

“Ne szégyelld, hogy van lelked”

Első találkozásunkkor még nem sejtettem, milyen izgalmas, gazdag életutat bejárt személyiséggel ismerkedtem meg. Azóta többször volt szerencsém találkozni vele, és örömmel jegyeztem le regénybeillő bemutatkozását, mely egy folyóirat hasábjain nem egyszerű feladat.

Németh Nyiba Sándor a Magyar Kultúra Lovagja, költő, zeneszerző, olimpikon, a Krúdy Gyula Irodalmi kör elnöke így vall önmagáról:

Amikor megkérdezik tőlem: Nyiba, mi újság veled? - visszakérdezek: tényleg érdekel? Akkor keress egy kényelmes fotelt! Egy embert nem elég látni, egy embert meg kell ismerni. Csak akkor lehet mélységből kiásni azt, ami benne rejlik.

Kora gyermekkoromban saját titkos írásommal, - még ma is írok, olvasok vele - írtam első verseimet, melyek bizony “gyerekesek” voltak. Később egyre mélyebben kezdtem foglalkozni a költéssel. Ma már a hagyományos versformák mellett kedvelem a prózákat, a szabad verseket is. Vallom, hogy mondanivaló nélkül nincs vers. Zenészként fontosnak tartom a versek ritmusát, ütemét. E kettő összhangja adja meg a versek hangulatát. Fontos az érzelmek közvetítése, melyek segítségével létrejöhet a katarzis, mely érzelmi feltöltődést nyújt az olvasónak. Ezért írásaimat örömmel osztom meg másokkal.

Számos antológiában és kiadványban publikálok rendszeresen, köztük az Alkotóban is.

A költészet mellett a mesék világa is foglalkoztatott, így kezdtem el meséket írni, melyek CD-n és mesekönyvben jelentek meg. Szeretek szavalni, feltárni mások előtt a versekben rejlő üzenetet. Megzenésített versek, mesék műfajban 250 CD-nyi anyag és több száz klip készült már el. Köztük 97 himnusz, induló, városoknak, sportágaknak.

A közelmúltban négy olyan CD-m jelent meg, amelyen a legnagyobbak verseit szavalom zenei aláfestéssel. Köztük: Petőfi, Jókai, Radnóti, Ady, Babits, és Gyóni is.

Közel 2500 fő azon klasszikus és kortárs költők száma, akiknek verseit ezidáig elszavaltam.

Büszke vagyok arra, hogy a Krúdy Gyula Irodalmi kör elnöke lehetek. Azon munkálkodok, hogy lehetőséget teremtsék minél több tehetséges költő, képzőművész bemutatkozására.

Évente öt irodalmi táborot szervezek, melyek igen népszerűek. E táborokban a főszerep a verseké, a költészeté. Meghitt környezetben, családi légkörben tanulhatunk egymástól, és jeles vendégeinktől, emlékezhetünk meg nagyjainkról, és szövődhetnek igaz barátságok is.

Ahogy már említettem, a zene is az életem meghatározója. E ténykedésem is a gyermekkorba gyökerezik. Tizenkét évesen már doboltam, gitároztam. A zene lüktetése, ereje magával ragadott. Zenei pályafutásom a Meteor együttesben kezdődött 1970-ben. Zenei életem meghatározójává vált, hogy 1996-ban megalapíthattam a DE-PRESSION együttest, mellyel a mai napig zenélek, koncertezek. Negyven énekes énekelte dalainkat CD-re: köztük Vikidál Gyula, Varga Miklós, Keresztes Ildikó, Géczi Erika, Mr. Basary...

Tizennégy éve járom az országot a Magyar Rocklegendák Vándorkiállításal. Húsz éve vezetek televíziós műsorokat - Rólad is szól a dal, Élő legenda, Őskövület -

És egy újabb "szerelem": a sport!

Huszonnyolc világversenyen képviseltem Magyarországot, mint sportoló, edző és szövetségi kapitány. Birkózóként kijutottam az Olimpiára ahol V. és VIII. helyezett lettem. Grappling többszörös világbajnok címmel büszkélkedhetek. A Korosztályos Világbajnokságon kétszer értem el a második helyezést. Mindezek mellett Világbajnokságokon, Európa Bajnokságokon, Nagydíjakon, és számos rangos versenyen értem el jelentős sikereket.

A szabadfogású birkózó válogatott kapitányaként és vezető edzőjeként nyolc évig tevékenykedtem. Tanítványaim több világversenyről éremmel tértek haza. Készítettem tizenegy oktatófilmet a birkózásról, amelyek száz országba jutottak el. Húsz éve tanítok a Testnevelési Egyetem Továbbképző Intézetében. Öt harcművészeti ágba van fekete övem. A Feketén fehéren dokumentumfilmemet több nagy TV csatorna is műsorára tűzte.

Az irodalom, a zene, a sport ma is elválaszthatatlan az életemben. E három területet a mindennapi életben a költészet tartja össze. Verses-zenés önálló estjeimet szereti a közönség.

Folyamatosan figyelemmel kísérem kortársaim írásait, a legfrissebb folyóiratokat és könyveket. Rendszeresen látogatom az alkotó körök rendezvényeit. Amint lehetőség nyílik rá, örömmel megyek Dabasra is, a Gyóni Géza Irodalmi kör találkozójára.

Tagja vagyok: a Magyar Sportújságírók Szövetségének, a Magyar Újságírók Közösségének, a Cserhát Művészkörnek és a Csepeli Irodalmi Körnek, valamint négy lovagrendnek. Elnöke vagyok a nagy

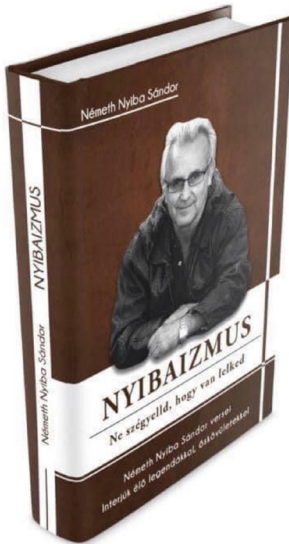
múlttal rendelkező Krúdy Gyula Irodalmi Körnek.

Elismeréseim: Magyar Kultúra Lovagja, Csepel Örökség-díj, Krúdy Érem, Kláris Nívódíj, Nemzetközi szintű sportoló, A birkózásért Érdemérem, FILA bronz fokozat, Olimpiai Akadémia Ezüstjelvény, Vasakarát kiképző tábor érme, József Attila emlékdíj, Kiváló zeneművész-díj, Batsányi emlékdíj, Kiváló előadó cím, Cserhát József Irodalmi és művészeti-díj, Cserhát Művész Kör díszelnöke, Cserhát nívódíj, Aranytoll díj, Összművészeti fődíj. Mára a költészet az életem része lett. Naponta írok, naponta olvasok. Igyekszem megélni a pillanatot családom tagjaival, akik a legfontosabbak mindennapjaimban.

Életem jelen szakaszában végiggondoltam, honnan volt az erő mindarra, amit megéltam?... Talán a tudásvágy..., talán az adni akarás..., talán a szeretet..., talán...

Köszönöm a jó Istennek mindazt, ami életem során velem történt!

Ne szégyelld, hogy van lelked!

Németh Nyiba Sándor:

Élve nem létezem

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Dallamot játszanak az esőcseppek.
Tompán bekopognak a múlt rendek.
A szakadt lét kabátja ronggyá ázik.
Már nőni nem merek, a lelkem fázik.

Letörött, vastag ágon csüng az idő.
Rázkódik a tisztesség a hús erdőn.
A holdfény, menedéket nem világít.
Koporsóba szeget ver a vétkes hit.

Lassított menet az elnyűtt életem.
Letépett, véres cafatok melletttem.
Neveletlen jellemem elengedett.
Bátorságommal élve nem létezem.

Németh Nyiba Sándor:

Vén Gazda

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Sunyi álarcos léptek az esti fényben.
Pléhdobozt görget a hús szellő ereje.
Palánk mögött öreg kutya feje biccent.
Megkopott, elnyűtt szőrében bogáncstüske.

A vén gazdája bottal tapogat utat.
A merészsége nem néz az utcafrontra.
A beszűkült lépteivel elégedett.
Gondolatai, vesztes szereptől félnek.

*A riportot készítette: Hermann Marika
Gyóni Géza Irodalmi Kör*

Ahogy én szeretlek nem szeret úgy senki

“Aki az életét írásban tovább tudja élni, az író.”
(Móricz Zsigmond)

Ma egy olyan tagunk mutatkozik be, aki hűen ápolja Gyóni Géza emlékét, és akinek az első gondolata mindig: adni.

Janicsák Jánosné vagyok. Gyóni születésű. Gyermekkorom óta sok kulturális, és egyházi rendezvényen vettem részt, és veszek részt a mai napig is. Mindig szerettem az irodalmat, a verseket. Nagy tisztelője vagyok Gyóni Géza költészetének. Szeretek szavalni, szeretek örömet okozni másoknak. Ezért is csatlakoztam a Gyóni Géza Irodalmi Körhöz. Két történetet már én is papírra vettem, melyből egyik megjelent az Alkotó őszi számában.

A Gyóni Géza emlékszoba gondnokaként, nemcsak a költő életútját ismertettem a látogatókkal, hanem sokszor megkértem egy-egy vers elmondására is, amit nagy örömmel tettem. Még ma is azon munkálkodom, hogy Gyóni Géza életútját, műveit minél többen megismerjék, megértsék, megszeressék.

Számomra kiváló időtöltés a versek tanulása még idős korban is. Mindenkinek ajánlani tudom idősnek, fiatalnak egyaránt!

Janicsák Jánosné: Az én Húsvétom

Ennek az évnek a húsvétja minden ember számára emlékezetes marad. A gyermekeknek - akik várták a locsolkodás örömét - a fiataloknak - akik el voltak tiltva a szórakozástól - azoknak a családoknak, akik utazást terveztek, ám mindezeknek el kellett maradnia.

De miért is ezekkel foglalkozom? Hiszen a magam bezártsága is elszomorító. Egyedül, távol családomtól. Hiszen ők is „karanténban” vannak. A telefon az, ami most még szorosabban összeköt bennünket, mint máskor. A televízió ünnepi műsorai, az Istentiszteletek közvetítése, azok, melyeken keresztül átérzem a Húsvét örömét, üzenetét.

Bevallom, amikor egyedül ültem az ünnepi ebédhez, könnyeimmel küszködtem, elhatároztam: nem szomorkodom! El kell fogadnom, hogy most ez egy különös helyzet. Hiszen örülhetek a nyugodt otthonomnak, gyönyörködhetek a kertem virágaiban. A sokszínű tulipánban, a jóillatú jácintokban, a rózsabokor tövében megbúvó ibolyákban.

Ezeket végiggondolva, kezembe vettem egy csomó olvasnivalót, és kiültem a kerti székbe, a frissen zöldülő fű mellé. Amint elkezdtem olvasni, odarepült egy fekete rigó. Reá terelődött a figyelmem. Nézttem hogyan ugrándozik az eleség után. Hamarosan követte egy másik is. Egymást kergetve futottak az eleség után, oly szelíden, hogy észre sem vették, a közelükben ülök. Betartották a kötelező távolságot. Hamarosan a diófára repült egy vadgalamb. Békésen turbékolt, mire megjött a párja is. Egymás felé rebbenve röpködtek egyik ágról a másikra és énekeltek. A rigók elszálltak, újra vissza repültek. A galambok úgyszintén. Viselkedésükkel mosolygásra készítették. Arra gondoltam: ők is értik egymás szeretetét.

Ahogy figyeltem őket, a tujabokorra repült egy picinyke madár. Ő is a gyomrát táplálta az apró magvakkal. Őt azonban nem követte másik.

A vadgalambok és a rigók elrepültek, ám ő jól lakott gyomorral is békésen ült az ágon. Mintha engem figyelne, és azt sugallná: ne búsulj, én is egyedül vagyok.

Így telt el az első nap.

Húsvét második napján szintén a tévékészülék előtt töltöttem a délelőttöt, az Istentiszteletet hallgatva. A délutáni elfoglaltságomat pedig úgy kezdtem, hogy kitértam az előszobám ajtaját, és kényelembe helyeztem magam. Ráláttam a virágokra, élveztem a nap melegítő sugarát, ahogy elárasztotta szobám belsejét, és keveredett az égő gyertya illatával. Néztam a csendet, hiszen órákon keresztül egy lélek sem jött az utcán.

Így elmerengve eszembe jutottak a gyermekkori, fiatalkori emlékeim. Eszembe jutott, amikor még én is vártam a nyuszi ajándékát. Emlékszem, reggel pizsamába kiszaladtam a kertbe, és a liliombokor tövében megtaláltam a sokszínű nyuszitójás cukorkát papír zacskóba csomagolva. Na és találtam egy pici kaucsuk babát is. Örömmel szaladtam tudatni, hogy mit hozott nekem a nyuszi, de a bátyám kinevetett, és kis butának nevezett. Én sírva fakadtam, de a nagymamám megvigasztalt.

Ez egy gyermekkori emlék csupán, de erre is jó visszaemlékezni.

Ahogy pásztáztam az emlékeimben, eszembe jutottak a locsolkodási szokások. Amikor már nem a nyuszi ajándékát vártam, hanem a locsoló fiúkat, akik voltak is szép számmal. Egyszer anyám közölte: elfogyott a locsolóknak szánt pénze.

- Sebaj, nyuszi tojás még van bőven! - feleltem. Ez az időszak is elmúlt.

A legszebb és legemlékezetesebb időszak az, amikor felnőtt fejjel vártam a locsoló legényeket. Azok is akadtak bőven. Akkor már nem a pénzt kellett számolni, hanem megtérített asztallal fogadni őket.

És egyszer eljött az idő. Eljött az, aki komoly szándékot érzett irántam.

Előző este hazakísért a bálból, és megígérte, hogy tizenegy órára érkezik locsolni. Múlt az idő, lestem az utcát, de leselkedésem nagy csalódás volt. Még ebéd után egy órákor sem volt ott. Dühömben elhatároztam, hogy többé rá se nézek. Már indultam a barátnőkhöz, amikor megérkeztek lovas kocsin. Nyolcan voltak és egy zenész. Nagyon haragos és csalódott voltam. Amikor abbahagyták a nótázást, kezdték a magyarázkodást. Bocsánatot kértek a késésért. Sok helyre kellett menniük, szabadkoztak.

- De hát szabad-e locsolni? - kérdezte az, akit én leselkedve vártam.

Én határozottan kijelentettem:

- Nem! Ilyen későn már nekem kellene leönteni titeket egy vödör vízzel.

Mind meglepődtek ezen a kijelentésemem. Akit én oly nagyon vártam elvörösödött arccal nézett rám. Őt talán nagyobb csalódás érte, mint engem. Elcsukló hangon kérte a zenészt - most pedig a legszebb vallomást játszd!

- Melyik legyen az Jánoskám?

- Az, hogy „Ahogy én szeretlek nem szeret úgy senki”

Nagyon meglepődtem. Ez tényleg a legszebb vallomás. Elkezdtek nótázni, körülölelte a vállamat, és akkor elmúlt a női büszkeségem. Azt éreztem, amit ilyenkor érezni lehet: Első szerelem!

- És akkor, nem szabad locsolni? - kérdezte végül.

Én nyomban azt feleltem:

- De igen.

Meglocsoltak, feltűztem a virágokat. A többi legénynek rozsmaringot, de neki fehér szegfűt, ám úgy megszúrta az ujjamat, hogy kivérzett. Megfogta a kezemet, és a zsebkendőjével letörölte a vért. Én bájos mosollyal megköszöntem.

- Már nem vérzik - mondta.

Ez a „legszebb vallomás” meghatározta egész életemet. Három évig tartó barátság után egy boldog, szeretettel teli negyvennyolc évig tartó házasság lett. Örömmel gondolok ezekre az időkre, de az életnek vannak nehéz és szomorú időszakai is.

Amikor el kell fogadni a szomorúságot, bánatot egyaránt. Ha visszagondolok a 2009-es év húsvétjára, elszorul a szívem. Tizenegy évvel ezelőtt a gyász és a bánat töltötte be a lelkemet a családoméval együtt. Nagycsütörtök reggelén elérkezett az az óra, amikor a legkedvesebb elment közülünk.

És a szeretett élet nincs többé.

Amikor úgy éreztük, forog körülöttünk a világ és minden változik, az Evangélium a vigasztaló gondolata segített: „A halál megnyugvás Isten tenyerén”.

Szomorú gondolatok vettek körül. Bizony nem a szép emlékek zakatoltak az agyamban. Szomorúan bámultam magam elé. Visszagondoltam az akkori élethelyzetemre, ami nagyon fájdalmas volt, de el kellett viselni. Ady sorai jutottak eszembe:

“Amikor egyedül maradtam
a lelkem pedig roskadozva vittem
csendesen és váratlanul
átölelt az Isten.”

Ezek után a gondolatok után kaptam egy vigasztalást a lelkembe. Hiszen az életnek mennie kell és megy is tovább a maga útján, még akkor is ha vannak küzdelmek, nehézségek, de vannak örömök is, melyek erőt adnak mindenhez.

Tekintetemet a már lemenő nap felé emeltem. Már szeretném befejezni az írásomat, de újabb emlékek jönnek elő. Nem, nem a szomorúsággal zárom emlékeimet, hanem a széppel, hiszen te, aki az életem része voltál, mindig vidám, gondoskodó férj voltál. Emlékszem, mennyire boldog voltál, és engem is boldoggá tettél, amikor a természetből hoztad az ibolyát, a gyöngyvirágot. Ezek voltak a legkedvesebb virágaid. És miért is? A válaszod az volt: mert Isten gondozta őket.

Ezen az egyedül töltött ünnepen keverednek bennem az emlékek: öröm, szomorúság, bánat, összefonódva. Ezek kísérik életemet, de lelkem mélyére vannak bezárva. Főleg az a legszebb vallomás, aminek egykor nevezted, s mely kíséerte életünket mindaddig, amíg e földi élet lezárult.

Fölteszem magamnak a kérdést: melyik legyen az a legszebb vallomás, amit én küldök tenéked? Hiszen te az égi kórusban dalolsz már. Ezt a nótát is nagyon szeretted: „Kis ibolyák, gyöngyvirágok, vigyétek el az én sóhajtasom, mert a neved a legszentebb imádságom.”

Ekkorra már árnyék borította a szobám ajtaját. Megéreztem az égő gyertya illatát és arra gondoltam: ez a húsvét is elmúlt. Vajon lesz-e számomra másik? És ha igen azt is ilyen egyedül kell töltenem?

Szemeimet ismét könnyfátyol borítja, gondolataim a családomnál járnak.

Hirtelen megszólalt a telefon. Boldog vidám hang szól bele: Szia mamikám! Zárt kapukra találtak a locsolók? - kérdezte nevetve az unokám.

- Engem már nem locsol senki - válaszoltam.

- De én gondolatban igen -szólt bele a vejem is a telefonba.

Ismét öröm töltött el. Éreztem, ha egyedül vagyok is de nem vagyok magányos.

Végül elénekeltam kedves esti énekemet: Ez a nap is csendesen megint elmúlt Istenem.

Így telt az én Húsvétom 2020-ban.. Istennek legyen érte hála!

Gyóni Gézára emlékezünk

a költő születésének 137., halálának 104. évfordulója alkalmából.

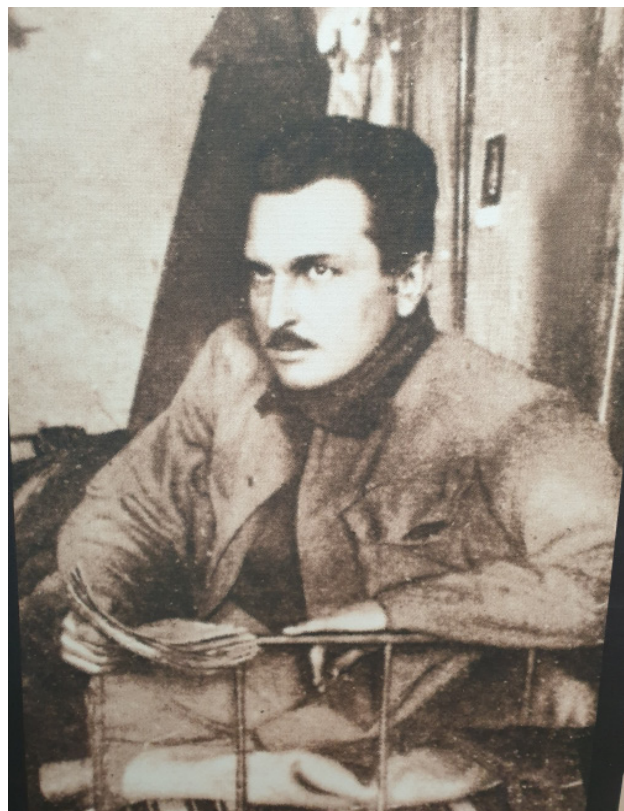
„...véres harcok verték fel hírét, De csak a béke katonája volt.”

Az 1884. június 25. és 1917. június 25. között eltelt mindössze 33 esztendő Gyóni /Áchim/ Géza költő, újságíró rövid, ellentmondásos, megpróbáltatásokkal teli életútját foglalja magába, azt a bő három évtizedet, melyet az állandó útkeresés, az elismerésért folyó küzdelem, a kiszolgáltatottság, az élet igenlése, az I. világháború borzalmainak túlélése, a boldog családi élet utáni vágy jellemez.

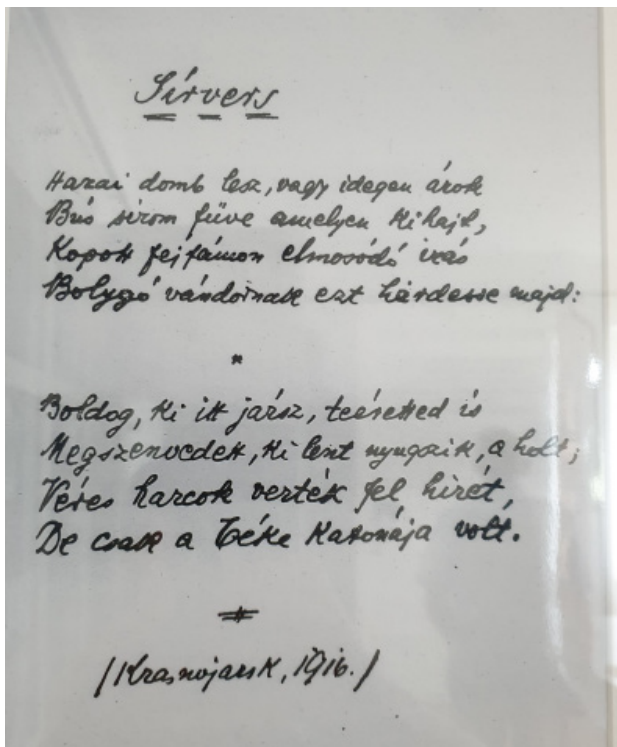
A krisztusi korban, 33 évesen meghalni, épp a születése napján: a mennynek különös ajándéka! Mint ahogy különös az is, hogy műveiről és azok minőségéről sokan, sokféle véleményt alkottak. Írásaira hatással volt Ady Endre is, akinek verseivel a Nil álnéven alkotó Dapsy Gizella ismertette meg. Munkásságát, a hazai irodalomban elfoglalt helyét eltérő szempontok, egyéni ízlés alapján ítélik meg az irodalomkritikusok, azt azonban nem lehet tőle elvitatni, hogy hős volt, igazi útke-reső, aki a magyar katonák háborús szenvedéseinek krónikásává vált.

Gyóni /Áchim/ Géza 1884. június 25-én született Gyónon. Neve – mint sok más költőé – írói álnév. Szülőfalujának nevét 1904-ben, első verseskötetének /"Versek"/ pozsonyi megjelenésekor vette fel. Édesapja Áchim Mihály, békéscsabai származású evangélikus lelkész, édesanyja Bekker Gizella, aki szintén evangélikus családból származott Pozsonyból. A gondtalan, boldog családi élet 1894-ben hirtelen tragikus fordulatot vett: a rettegett kór, a diftéria magával ragadta egyik testvérét, az akkor négyéves Ádámot, és ez a tragédia az édesanya súlyos elmebajához vezetett, mély depresszióba esett, kórházba került, ahol 1934-ben bekövetkezett haláláig ápolták. Géza tízéves korában maradt félárván, és Mihály nevű öccsével együtt nagybátyja, Áchim Ádám vette magához Szarvasra.

Az elemi iskola befejezése után – a Békés megyei

rokonság segítségével – folytathatta tanulmányait Szarvason, az evangélikus gimnáziumban. Itt születtek első versei, a zsengek, amelyekből a legjobbak megjelenhettek a „Képes Családi Lapok”-ban. 1900-tól édesapja kérésére már a békéscsabai evangélikus gimnáziumban tanult, ahol diáktársai és tanárai is figyeltek költői tehetségére. A jeles érettségi után útja a pozsonyi teológiára vezetett, azonban verseskötetének megjelenése napján, 1904 januárjában szobájában pisztollyal szíven lőtte magát, ám életét meg tudták menteni, öngyilkossági kísérlete kudarcba fulladt. Mi készítette erre a borzalmas tetre? Okát a mai napig nem sikerült kideríteni, bár az ismerősök adósságokról, beteljesületlen szerelemről, féltékenységről suttoztak. Az eset következményeként viszont el kellett hagynia a pozsonyi főiskolát. Ez a váratlan sorsforduló az édesapát

is megviselte, azonban belátta, hogy fia további életét inkább az írás határozza meg, mintsem a gyóni templomi ígéhirdetések, istentiszteletek. 1905 szeptemberétől jegyzőgyakornoki állást kapott Gyónon, és sikerült két dabasi lapot is indítania: az Alsódabas és Vidéke, majd két évvel később a Dabas és Vidéke szerkesztője lett. Ez utóbbi lapról a Gyóni Géza-kutató Sin Edit a következő véleményt fogalmazta meg:

„...változatos cikkei, érdekes, egyéni stílusa miatt még akkor is figyelemre méltó, ha a négytagú szerkesztőségnek sok mindenben alkalmazkodnia kellett a helyi úri közönség igényeihez”.

A következő évek a Budapesten már korábban megkezdett közigazgatási tanfolyam elvégzésével, állandó vívódással, kudarcokkal teltek, a tanfolyami záróvizsga is sikertelen lett. De nem adta fel, sorra születtek újabb és újabb versei, melynek eredménye az 1909-ben megjelent második verseskötete, a „Szomorú szemmel”. Milyen sokat elárul ez a cím!

Az annyira vágyott, hón óhajtott elismerést a következő esztendő hozta meg: a Soproni Naplóhoz került, ahol végre teljes értékű emberként, munkatársként, felelős szerkesztőként vetette bele magát az írásba. Életének legboldogabb napjait töltötte itt, egy váratlan ismeretség hatására itt születtek legszebb szerelmes versei, amelyek az „Élet szeretője” című kötetben jelentek meg 1911 tavaszán. Azonban ez az esztendő sem telt tragédia nélkül, szeptemberben elveszítette édesap-

ját, majd a soproni lapkiadás is megszűnt, így a költő újra állás nélkül maradt. Ebben a reménytelen, nyomorgó helyzetben érkezett meghívás a szabadkai Bácskai Hírlaphoz: Nádasy József szabadkai színigazgató színikritikusnak hívta, így 1913-tól a helyi újság mellett a színházi életről szóló lapot is szerkeszthette. Változatos munka, új szerelem, idilli hónapok következtek. A sors azonban ismét közbeszólt, az 1914 nyarán megkezdett háborús mozgósítás őt sem kerülte el, be kellett vonulnia. A szeretett asszonytól, az Ella-versek ihletőjétől, báró Rukovina Nándornétól való fájdalmas elválás, az otthontól való elszakadás ihlette a Cézár, én nem megyek című vers megírására. A költő augusztus 1-jén indult Przemyslbe, ahol az ottani erőd és a katonai vasút kiépítésén dolgoztak. Lelkileg-testileg megviselte a szigorúság, és a fizikai munka élményeiről a következőképpen írt levelében:

„Egy nagy kalapáccsal kell követ törnöm. A kőszilánkok hegyesek, nem verik ki a szememet, csak az arcomat csapkodják. Egy altiszt – sok pénzemben van – megkönyörül, kiveszi a kalapácsot a kezemből és egy lapátot ad helyette. Az összetört követ kell taligára raknom, a taligát egy másik tolja felém a hegyen. Mindig azt várom, hogy felébredjek. Olyan érzésem van, mintha Caligula rabszolgája lennék. Egy percre megáll kezemben a lapát..., végtelen keserűség fog el. De egy őrmester rögtön rám ordít: Nicht stehen! – és megy a rabmunka megállás nélkül.”

Az eddig szinte ismeretlen, alig 30 éves vidéki költő ebben a borzalmas világégésben találta meg egyéni hangját, katonaköltőként hitelesen, közvetlen tapasztalatok birtokában írta meg a bajtársak helytállásáról, szenvedéseiről, a kollektív és egyéni tragédiákról szóló verseit. Háborús verseskötete 1914-ben látott napvilágot, Lengyel mezőkön, tábortűz mellett címmel. A kötet népszerűségét mi sem mutatja jobban, mint az, hogy tízezer példányát azon nyomban elkapták, és a honoráriumából az eddig joformán nélkülöző költő még 5000 korona adományt is juttatott az özvegyen és árván maradtak javára.

1915 elejétől egyre több megpróbáltatás várt az erődben harcoló katonákra. Sok volt a halott, éheztek, az erődöt körülvevő ostromgyűrű minden eddiginél nagyobb szenvedés elé állította a belül maradtakat. Az erőd 1915 márciusában elesett, a védők megadásra kényszerültek, a mintegy száztízezer katona - Gyóni Gézával együtt

– hadifogságba került. Az elszenvedett vereséggel kezdődött a költő keresztútja a Kálváriára, a hadifoglyok a Kijev-Moszkva-Alatír-Omszk-Krasznojarszk útvonalon haladtak a fagyos Sziberia felé. E szomorú menetelést az irodalomtörténészek a költő kálváriaújtjának nevezik, utalva ezzel a Levelek a Kálváriáról című versciklusra, amelynek darabjai a keserves út egyes helyszíneiről adnak fájdalmas képet, tudósítást. Szenvedéssel, megpróbáltatással teli rab életének mindennapjait is megörökítette. „A versírás segített rajtam. Az volt a megmentőm” – írta egyik levelében. Ezeket a mindennapokat az 1915-16 között írt Rabságban című kötet darabjai őrzik.

Volt fogolytársa, Csiha Barna így emlékezett a költőről: „...Gyóni első pillantásra mogorva embernek látszott. Olyan csendre vágyó. Talán, hogy ne hallja az állandóan ismétlődő ajtócsapkodás süketítő zaját és a kiabálást, kerítette körül deszkákkal ágyát, mintegy külön szobát képezve magának. Ritkán mozdult ki a barakkból. Napjában sokat feküdt ágyán. S ha olykor magára maradt, verset írt: szakadt papírokra, kis cetlikre. Mindegy volt neki, csak írhasson.”

Krasznojarszkban, a tábor tiszti részlegének elkülönített barakkjában lakhatott és alkothatott, mivel korábban, még a przemysli erődben Mihály öccse mint főhadnagy maga mellé vette tisztiszolgájaként, így együtt maradhattak a hadifogság idején.

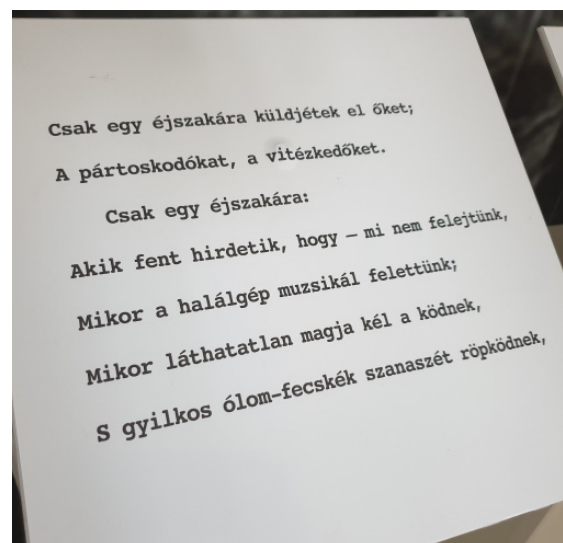
Versei kézzel kézre jártak a hadifoglyok között, akik több száz példányban másolták le azokat. Összesen 35 krasznojarszki költeménye maradt

fenn. Legismertebb verse, a magyar háborúellenes líra sokat idézett klasszikusa, a 26 nyelvre lefordított Csak egy éjszakára..., amely 1934-ben elnyerte a Brit Irodalmi Társaság nemzetközi pályázatának I. díját.

Az 1917-es esztendő a fiatal költő életének utolsó hónapjait jelentette. Kaotikus állapotok uralkodtak a fogolytáborban, barátaitól sem érkeztek hírek, a kórházi kezeléseket ellenére Mihály öccsének egészsége is fokozatosan romlott, életét nem tudták megmenteni. Odalett a túlélés, a hazatérés reménye! A teljesen magára maradt költő hamarosan kórházba került, és pontosan a 33. születésnapján, a krasznojarszki hadifogolytáborban, elborult elmével halt meg. Mindössze alig néhány nappal élte túl testvére halálát.

Temetésére ünnepélyes szertartással került sor: a rézveretes, kék kereszttekkel mintázott fakoporsójának fedelére belülről odaszegezték bajonettjét, betették ezüsfogantyús botját, s egy később remélt hazaszállítását megkönnyítendő, azonosítójegyként, egy hordóabroncsot húztak testére. Így temették el öccse friss sírhantja mellé. A hadifogoly-temető nagy részét beépítették, a fa sírkereszteket eltűzelték, a temető egy részén a Győzelem terét alakították ki a világháborús katonák emlékművével.

Gyóni Géza irodalmi örökségét méltóképpen ápolja és őrzi szülőföldje, ám Sopronban, Békéscsabán, Szarvason, Budapesten és a przemysli erődben is emléktábla, valamint több bronzszobor őrzi a katonaköltő emlékét.

ÚJRA EGYÜTT A CSAPAT!

Hosszú idő után, az óvintézkedések betartása mellett újra találkozhatunk személyesen is a dabasi Kosuth Művelődési Központban. Köszönet érte!

Igaz, a technika segítségével eddig is tartottuk a kapcsolatot, ám az nem pótolta a személyes találkozók varázsát. Összejöveteleinken még nem teljes a létszám, de jó hangulatban, szeretettel emlékeztünk, verseltünk, énekeltünk, bevonva a távollevőket is.

Egy kis szonett-történet

Provence-i trubadúrok és itáliai poéták a XII. és XIII. század folyamán egymással versengve találták ki az újabb és újabb versalakzatokat. És a XIII. század derekán II. Frigyes szicíliai udvarába csak úgy áradtak a költők az ismert világ minden tája felől! Különös világ volt ez az olaszokért rajongó német uralkodónak a háza tája: mintha már a reneszánsz világossága csillant volna fel egy múltó pillanatra. Ott, abban az udvari világban született meg a szonett versalakzata is.

Valószínűleg Szicíliában születtek az első szonettek az 1200-as években Giacomo da Lentini vagy más néven Jacopo il Notaro tollából. Az 1400-as évekre már népszerű versforma volt a reneszánsz Európában. Két alaptípusa is a reneszánsz költőiről kapta a nevét: petrarcai és shakespeare-i szonett.

Az elnevezés a provanszál sonet (dallam, nóta) szóból származik, maga a szonett pedig egy nyolcsoros versből, a szicíliai stambottóból fejlődött ki és terjedt el az egész világon. A legtöbbször bensőséges hangú versforma többnyire ötös, ötödfeles jambusokból áll, tizennégy sorából az első két négysoros strófáját oktettnek, az utolsó két háromsorosat szextettnek nevezzük. Versformája rímes-időmértékes, általában 10-11 szótagos jambusokból tevődik össze.

(Más elnevezésben az első két szakasz a szonett oktávája, a második két szakasz a szonett tercínája.) Általában négyféle rím variálódik benne, ölelkező illetve ráütő formában. Eredeti rímképlete, ahogy még ama szicíliai udvarban kialakult: *abba abba cdc dcd*.

A szonett nem műfaj, hanem régi, középkori műforma. Petrarca a XIV. században világdivattá teszi, hatása fél évezred múlva a magyar irodalomban is érezhető. A szonett formai szigorúságával, kerekdedségével, kecsességével nagyon is alkalmas egy-egy érzés vagy gondolat kristálytiszta vagy vonzóan homályos kifejezésére. Tizennégy sora ugyanúgy hozzátartozik az emberiség kultúrkincséhez, mint a szakadatlan életű hexameter.

A petrarcai szonett:

A petrarcai vagy más néven olasz vagy itáliai szonett 1. és 2. versszaka négy, míg a 3. és 4. háromsoros. A négysoros versszakok általában ölelkező vagy keresztríműek, azaz *abab abab*, vagy *abba abba* a rímképletük. Az is lehet, hogy a második versszak nem rímel az elsővel pl. *abba cddc*, de a két négysoros strófa rímelése mindenképpen ugyanazt a logikát követi.

Ugyanígy a két háromsoros versszakot is összekapcsolja a rímelés. Lehet *cde cde* vagy *cdc dcd* vagy *ccd eed* vagy akár *cdd dcc* is a rímképletük.

A szonettek műfaja leggyakrabban dal. Petrarca a Daloskönyvbe gyűjtötte szonettjeit (eredeti címe: Canzoniere). A verscím még nem volt divatos ekkor, ma ezeknek a költeményeknek az első sorát emlegetjük címként. A Daloskönyvben – más versek mellett – 317 szonettet olvashatunk. A kötet első részét Petrarca szerelme, Laura életében, második felét halála után írta. Legalábbis ezt sugallja az, ahogyan a versek egymást követik, bár ez lehet egy későbbi elrendezés eredménye is. A Daloskönyv legtöbb darabja a Laura-szerelmehez kapcsolódik valamilyen módon, de olvashatunk itt hazafias vagy a pápák ellen írott verseket is.

A shakespeare-i szonett:

A shakespeare-i vagy angol szonett is 14 soros, de nem tagolódik versszakokra. Egyben olvashatunk el 12 sort, és az utolsó kettő sem válik el a többitől, csak kicsit beljebb kezdődik. Ezt a két sort szokták couplet-nak nevezni. A couplet kicsit hasonló az epigramma csattanójához, mert tömören próbál megfogalmazni egy lényeges gondolatot. A couplet két sora mindig páros rímelésű, a többi sor általában keresztrímű: *abab cdcdef fg*.

Ahogy az itáliai formát sem Petrarca találta ki (de róla nevezték el, mert ő tette „híressé”), úgy már az angol költők is írtak szonettet Shakespeare előtt is. Például Sir Philip Sidney, akinek a shakespeare-i szonett formáját tulajdonítják. A szonett nagyon kedvelt versforma volt a reneszánsz angol költészetben. Shakespeare több drámájának verses szövegeiben is találunk szonetteket, például a Romeo és Júlia

prológusait a felvonások elején.

Shakespeare állítólag többre tartotta szonettjeit színpadi műveinél. Összesen 152-t írt (vagy ennyit ismerünk). Az első 126 témája főleg a szerelem, a költészet és az elmúlás. A költő és egy fiatalember kapcsolata jelenik meg bennük. Ez lehet barátság, lehet szerelem is. Valószínűleg Southampton grófja ez a fiatal férfi, róla vagy neki szólnak a versek. A többi 26 szonett ihletője viszont a fekete hölgy (Dark Lady). Ezekben a költeményekben Shakespeare nem úgy ír a nőről, mint egy idealizált alakról, hanem mint egy hús-vér személyről, akinek erényei mellett hibái is vannak, s akit ennek ellenére szeret. Petrarcahoz hasonlóan Shakespeare sem adott címet a szonettjeinek, hanem megszámozta őket.

Komolyság és báj, méltóság és kecsesség, fenség és játékoság talán egyetlenegy versformának sem annyira együtt a sajátja, mit a szonettnek. Ez a titka.

És most álljon itt néhány – szívet-lelket gyönyörködtető – ismert és kevésbé ismert szonett!

Francesco Petrarca: 159. szonett

Szerelem! állunk őt ámulva, kit
káprázatul küldött az ég a földre.
Nézd: hogy szital a szépség fény-esője!
Az angyal ő, ki földünkön lakik.

Nézd ritka köntösét, – hogy elvakít
elefántcsont-disze s aranyja, gyöngye!
Mily andalítva ring e karcsu, gyöngé
test, míg csábítja árnyékos csalit!

S a zöld füvet s ezerszinű virágot
nézd: a vén tölgy alatt mind esdve kéri,
hogy rálépjen, vagy csak érintse lába.

S a szem szikráitól kigyúlni látod
a felhőt, – földön, égen minden élni
s örülni kezd, amerre néz a drága.

William Shakespeare: LXXV. szonett

Az vagy nekem, mint testnek a kenyér
S tavaszi zápor fűszere a földnek;
Lelkem miattad örök harcban él,
Mint fősvény, kit pénze gondja öl meg;

Csupa fény és boldogság büszke elmém,
Majd fél: az idő ellop, eltemet;
Csak az enyém légy, néha azt szeretném,
Majd, hogy a világ lássa kincsemet;

Arcod varázsa csordultig betölt
S egy pillantásodért is sorvadok;
Nincs más, nem is akarok más gyönyört,

Csak amit tőled kaptam s még kapok.
Koldus-szegény királyi gazdagon,
Részeg vagyok és mindig szomjazom.

A magyar irodalomban Faludi Ferenc „Pipadal”-a az első szonett, s Kazinczy Ferenc hozza igazán divatba ezt a műfajértékű műformát. A szonettköltők között említhetjük Kölcsey, Kisfaludy, Vörösmarty, Babits, Juhász Gyula, Tóth Árpád, József Attila, Szabó Lőrinc, Weöres Sándor nevét. Népszerű, kedvelt műfajértékű versformája a mai világ, és magyar irodalomnak.

Batuskáné Kiss Katalin

Levelek Iris koszorújából

Ez a címe az akkor huszonhat éves Babits Mihály 1919-ben megjelent első verseskötetének.

Iris a görög mitológiában a sokszínű szivárványt, a változatosságot jelenítette meg. Babits kötetének versei az istennő koszorújának egy-egy levelét jelképezik. A verseket a költő az előző hét évben írottakból válogatta és szerkesztette köteté. Tartalmukat, formájukat, stílusukat tekintve valóban színesen sokfélék.

Ezzel a kötettel Babits valósággal berobbant az irodalmi életbe, annak egyik meghatározó személyisége, a Nyugat első generációjának vezéralakja lett.

A kötet versei közül – a költő önmeghatározását, programját, filozófiáját tekintve – a nyitó és a záró vers kiemelkedő jelentőségű.

A nyitó vers címe In Horatium. A cím értelmezése kétféle lehet. Egyrészt jelentheti, hogy Horatiushoz hasonulva, vele egyezően, vagyis a hagyományokat folytatva. Másrészt jelentheti azt, hogy Horatius ellenében, tőle eltérően, vagyis új utakat járva. Egyértelmű, hogy Babits a cím utóbbi értelmezését vallotta. Ez a vers költői programnak tekinthető. Ugyan tiszteli és alkalmazza is a hagyományosat, de ettől elszakadva nagyon más, új, saját

költészetet kíván létrehozni. Folytonosság és változatosság együtt. Merészségnek tűnik, hogy a magyar nyelven író, pályakezdő költő a Római Birodalom egyik legnagyobb költőjét készül meghaladni. Ezt magyarázhatja Babits klasszikus és modern műveltsége, valamint több nyelven bizonyított műfordítói tehetsége. Gimnazistaként nyolc évig tanulta a latint és a klasszikusokat, majd tanította is mint latin-magyar szakos tanár.

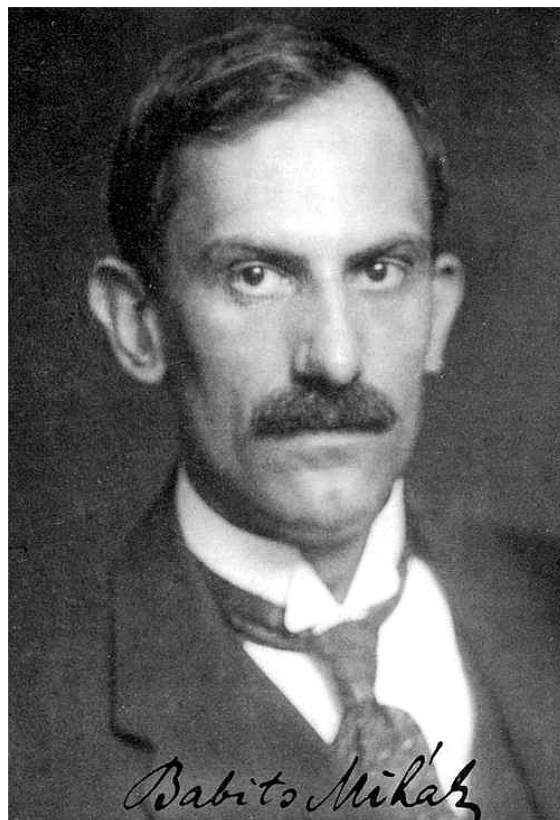
Így érthető, hogy Babits - a Kr. e. 65-től 8-ig élt - Horatius kedvelt versformájában, alkaioszi strófákban megírt időmértékes ódában fogalmazta meg költői elképzeléseit.

Egy XXI. századi versolvasótól nem várható el, hogy végigolvassa az ódát és utánakeressen a benne levő ókori utalásoknak. Babits ódájának első négy sora szóról szóra azonos Horatius egyik eredeti ódájának első négy sorával, tehát egyetértően átvette azokat. Annak érzékeltetésére, hogy milyen egy ókori óda, csupán ezt a négy sort idézem:

„Gyűlöllek: távol légy alacsony tömeg!
ne rezzents nyelvet, hadd dalolok soha
nem hallott verseket ma, múzsák
papja, erős fiatal füleknek.”

Az idézetből következik, hogy Horatiushoz hasonlóan Babitsra is illik az „elitista költő” megjelölés. Ez azonban nem a politikai, gazdasági, születési jogú elithez, hanem a művelt szellemi elithez tartozását jelenti. Ezért is nevezték többen a költőt úgy mint „poeta doctus” (tudós költő). Úgy vélem, ebben az „elitista” gondolkodásban tetten érhető az 1900-ban meghalt és a XX. század első évtizedeiben divatos Friedrich Nietzsche német filozófus hatása.

Tőle származik az „Übermensch” fogalma. Ez alatt egy új emberideált, az „emberen túli”, erős akaratú, bátor, derék, szabad, a jó uralmára teremtett, kevés számú embert értette. Ezzel szemben a „csorda” emberek gyengék, gyávák, szolgálaiak és nagyon sokan vannak. Sajnos az Übermensch fogalmát később

a német náci ideológusok felsőbbrendű emberként használva hirdették a „német faj” felsőbbrendűségét.

A filozófiai kitérő után kanyarodjunk vissza a verseskötet záró verséhez, A lírikus epilógjához. Nem véletlen, hogy Babits ezt a már hat éve írt versét választotta záróversként. Az „epilóg”, „epilógus” két értelemben is igaz. Egyrészt a kötetnek, másrészt a költő eddigi életének utóhangja, lezárása. A költemény „énversnek” nevezhető. Tizennégy sorából négy kezdetén áll hangsúlyosan az „én”. („Csak én bírok...”, „Én maradok...”, „mert én vagyok...”, „jaj én vagyok...”)

Az „én”, vagy az „ego” fogalmát napjainkban magától értetődően értelmezzük, használjuk. Például „egocentrikus” az önző, csak magával törődő, öntelt ember. Filozófusok sora foglalkozott az ego értelmezésével. A Babitsra nagy hatást gyakorló Arthur Schopenhauer, a XIX. századi német filozófus szerint: „A világ az én képzetem.” Azt tartotta, hogy a külső világ, a „nem én” megismerése nem terjed túl önmagunk, az „én” megismerésén. Egy nem filozófus író, úgynevezett spirituális vezető, Eckhart Tolle meghökkentő meghatározása szerint: „Az ego tudatlanság, valami ismeretének hiánya.” A versben jól érzékelhető a kitörésre, sikerre vágyó költő egojának kiterjesztése: „A mindenséget vágyom versbe venni”, „Nincs rajtam kívül semmi”. A mélyen hívő, vallásos Babits egy pillanatnyi kételyének is hangot ad: „Isten tudja hogy’ van?” A világmindenség kezdetéhez és végéhez méri magát: „Jaj én vagyok az ómega s az alfa”. A filozófiában művelt költő egyúttal szembesül lehetőségei korlátaival: „még tovább magamnál nem jutottam”, „dióban zárva lenni”, „bűvös körömből nincsen mód kitörnöm”, „én maradok: magam számára börtön”.

Végezetül nézzük meg a lírikus epilógja verstani meghatározását. Műfaja: elégia, formája: szonett, rímképlete: *abab, abab, cde, cde*.

Kérem azt, aki írásomat elolvasta, olvassa még el az itt közölt Babits-verset is, majd azután döntse el, hogy megérte-e erre fordítania idejét.

Babits Mihály: A LÍRIKUS EPILOGJA

Csak én bírok versemnek hőse lenni,
első s utolsó mindenik dalomban:
a mindenséget vágyom versbe venni,
de még tovább magamnál nem jutottam.

S már azt hiszem: nincs rajtam kívül semmi,
de hogyha van is, Isten tudja hogy’ van?
Vak dióként dióban zárva lenni
s törésre várni beh megundorodtam.

Bűvös körömből nincsen mód kitörnöm,
csak nyílam szökhöz rajta át: a vágy -
de jól tudom, vágyam sejtése csalfa.

Én maradok: magam számára börtön,
mert én vagyok az alany és a tárgy,
jaj én vagyok az ómega s az alfa.

Ady Endre

Ady Endre a Petőfi utáni korszak legnagyobb magyar lírikusa, a modern magyar költészet forradalmi újjászületésének elindítója és vezére, a politikai újságírás egyik legnagyobb alakja.

1877. november 22-én Érmindszenten született Ady Lőrinc és Pásztor Mária gyermekeként. Több az átlagostól eltérő testi adottsággal jött világra. Mindkét kezén 6-6 ujjal, feltűnően nagy és rövidlátó szemekkel, vékony, gyenge lábai miatt a járása bizonytalan volt. Az elszegényedett nemesi családban fontos volt Ady taníttatása. Jó tanuló volt. A gimnázium elvégzése után jogot tanult Debrecenben és Budapesten, de korhely életmódja miatt nem szerzett diplomát. Egyre inkább a vers- és újságírás érdekelte. Első kötete 1899-ben jelent meg Versek címen. Nagyváradon újságíróként a társadalmi igazságtalanságról és a munkásnyomorról szóló cikkével, kritikus hangú jegyzeteivel kivívta a hatalom ellenszenvét.

1903-ban megjelenő Még egyszer című verseskötete nem talált nagy érdeklődésre. Ebben az évben kezdődött a 9 évig tartó szerelmi kapcsolata

Diósyné Brüll Adéllal, aki Léda néven vált a költő múzsájává.

„Van valakim, aki Minden,
Aki elhagy, aki itthagya:
Páris, Páris, állj elébe,
Térítsd vissza, ha lehet...”

/részlet a Léda Párisba készül című versből/

Léda iránt táplált érzései nyomán alakult Ady lírai költészete. A Nyugat című irodalmi lapban megjelent Elbocsátó, szép üzenet című verssel végleg szakított szerelmével:

„Törjön százegyszer százszor-tört varázs:
Hát elbocsátlak még egyszer, utólszor,”

/részlet a versből/

1904 és 1911 között termékeny időszaka volt Adynak. Az ellenzéki Budapesti Naplónál 500 cikke és verse jelent meg. A politikai helyzet miatt Párizsba „menekült”.

1906-ban megjelenő Új versek című kötete a modern magyar költészetét jelezte. Az igazi elismerést azonban a negyedik, Vér és arany című kötet hozta meg a költő számára.

1908-tól haláláig meghatározó személyisége volt a Nyugat című irodalmi folyóiratnak. Politikai tartalmú írásai egyéb lapokban, pl. Népszava, jelentek meg.

Bohém éjszakai életet élt, többször is rátalált a szerelem. 1914-ben találkozott Boncza Bertával, akit feleségül vett. Verseiben Csinszka néven ismerhetjük meg.

„Már vénülő kezemmel,
Fogom meg a kezedet.
Már vénülő szememmel,
Őrizem a szemedet...”

részlet az Őrizem a szemed című versből.

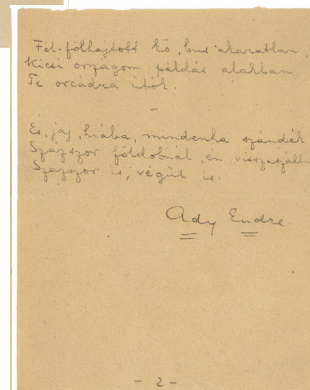
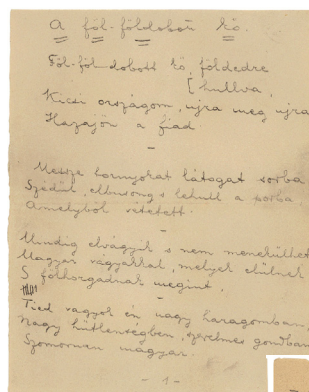
Az I. világháború kitörését nemzeti tragédiaként élte meg a költő, négy év hallgatásba merült. 1918-ban jelentetett meg új kötetet, A halottak élén címmel:

„Most a Mezőn mindenki vesz
S vér-felhők futnak szabadon
S hű csapatomat most leltem meg,
Most leltem meg a csapatom,
Az Életből kikényszerültet.”

részlet a címadó versből.

Korábbi csapongó életmódja, nemi betegsége szövődményeként 1918 novemberében kisebb szélütést kapott, majd megfertőződött az akkor világméretű spanyolnáthával. 1919. január 27-én, 41 évesen Budapesten elhunyt.

A Magyar Nemzeti Múzeum előcsarnokában ravatalozták fel. Sok más közéleti személyiség mellett Móricz Zsigmond és Babits Mihály mondott gyászbeszédet, majd több tízezer ember kísérté utolsó útjára a Kerepesi temetőig.

Ady Endre: A verselő asszonyok

Nővéreim, verselő asszonyok,
Hogyan látjátok ti a Szépet?
Szebben kacag, hangosabban zokog
Tibennetek az élet?

Szerelem, szülés, lét és költözés:
Az élet-Szfinx nem asszony mása?
Bizonyosan nagyobb megkönnyülés
Az asszonynak sírása.

Bizonyosan szebb az örömtők
S harc nélkül jobban mertek sírni.
Óh, áldott az az asszonyok között,
Aki verset tud írni.

Figula Csaba: A sátorozás (Balambér Bácsi meséi)

Zsuzsa néni egy hatalmas tányér fánkot nyomott a csemetéje, Dörmögi Dániel kezébe, s elküldte Balambér bácsiékhöz egy kis kóstolóval. Az öreg galamb nagyon szerette a fánkot, főleg a baracklekvárosat. És ez pont olyan volt.

Bocsunk amint belépett a bácsi szobájába, majdnem elejtette a tányért attól a látványtól ami fogadta. Minden szanaszét hevert, Balambér pedig nyakig benne volt egy hatalmas ládában.

- Szia Balambér bácsi! Esetleg felrobbant nálad valami?

- Szia Danikám! Nem-nem, nem történt semmi ilyesmi! - mosolyodott el. Csupán a szokásos éves tavaszi nagytakarítást végzem.

- Ööö de június van Balambér bácsi! Ilyenkor tavaszi nagytakarítás?

- Nos Danikám, picit megcsúsztam vele... - pirult el egy csöppet Balambér.

Dani arca erre felvidult.

- Hááát én is csúszásban vagyok a szobám rendrakásával... - majd a szeme hirtelen megakadt egy sötétzöld színű ütött-kopott zsákon. - Az micsoda? - mutatott a rejtélyes tárgyra.

- Az? Az egy sátor! Még kicsi voltam, amikor kaptam a szüleimtől. Azzal jártunk sátras kirándulásokra.

- Huhhh, ez nagyon izgalmasan hangzik. - kerekedett el Dani szeme. - Én még sosem voltam sátorozni.

- Hát akkor mire várunk!? - rikkantotta Balambér. - Sipirc ki a kertbe és állítsuk fel!

- De mi lesz a tavaszi nagytakarítással?

- Azzal már úgy is elkéstem, te mondtad! - kacsintott a galamb. - Befejezem jövő tavasszal! - majd felkapta a zsákot, és megindult az udvarra.

A ház hátsó részén találtak egy megfelelő helyet a táborozáshoz, és nekiláttak a sátor felállításának.

- Tudod Danikám, ez még egy igen régi darab. Ez nem olyan mint a mai hiperszuper sátrak, amit hipp-hopp fel lehet állítani. Ide még kell egy kis ügyesség. Látod, ezek a rudak alkotják a sátor vázát. Ezeket szépen össze kell dugdosni, majd erre húzzuk fel a ponyvarészt. Utána pedig ezekkel a zsinórokkal kifeszítjük, és ezzel a néhány sátorcövekkel rögzítjük a zsinórokat.

- Hát ez nagyon bonyolultnak tűnik... - bizonytalanodott el egy pillanatra a kismedve.

- Dehogy Danikám! Néhányszor összeszereled és utána már nagyon könnyen fog menni.

Amint állt a sátor, leültek mellé beszélgetni és elmajszolni a fánkokat.

- Mondd Balambér bácsi! Mit csináltatok az ilyen sátras kirándulások alkalmával?

- Leginkább sétáltunk és bújócskáztunk az erdőben, vagy fogócskáztunk a réten. De nem egyszer csalafinta ügyességi játékokat is játszottunk.

- Mesélsz róluk?

- Három kedvenc játékunk volt. A zsákbanfutás, a sütiévés és a bige. De tudod mit! Inkább megmutatom! - pattant fel a nyugdíjas postás majd berohant a házba.

Dani sem télenkedett, felpattant és utána eredt. Összeszedték a szükséges kellékeket, utána újból kimentek a kertbe.

- Kezdjük a zsákban futással. Mássz bele a zsákba, az nyer aki a leghamarabb ér el a kertkapuig. Három! Kettő! Egy! Rajta!

A két kerti sátorozónk nekiiramodott. Egy darabig Balambér vezetett, de Dani hamar megelőzte. Ám néhány lépés után összeakadtak a lábai, elesett és gurulva buk fencezett be a célba.

- Én nyertem! Balambér bácsi én nyertem! - rikoltotta vidáman a medvebocs.

- Nos ez nem kétséges Danikám, bár igen egyedi módon versenyzel! - nevetett Balambér. - Most pedig jöjjön a fánkevés!

Balambér fogott kettő zsinórt, felfűzött rájuk egy-egy fánkot és felkötötte őket egy magas fa ágaira.

Rakd hátra a mancsaidat Danikám! Az nyer, aki hamarabb befalja a fánkot!

Nos ez nagyon nem volt egyszerű feladat! A fánk össze-vissza kalimpált, jó alaposan összekelve a medvebocs és Balambér arcát. Nagy küzdelem után az öreg galamb nyert, bár lehet azért, mert beszélgetés közben csak óvatosan majszolgatta a fánkokat. Tudta, hogy még szüksége lesz némi helyre a pocakjában. Dani azonban nem bírta tovább és az utolsó pillanatban kidőlt.

- Balambér bácsi! Én már nem bírok több fánkot enni! Te nyertél!
- Hát akkor jöjjön a következő nagy kedvenc, a bige! - tűnt el néhány percre Balambér, majd négy bottal tért vissza. Kettő vékony röviddel és kettő vastagabb hosszúval.
- Ezekkel a botokkal fogunk bigézni?
- Igen Danikám! A vékony botot lerakod a földre. A hosszúval pedig rácsapsz a végére. Ha ügyesen csinálod, akkor a vékony bot a levegőbe repül, s akkor kell ismét megütnöd a hosszúval. Az nyer, akinek a bigéje a legmesszebbre száll!

Nos ez a játék még több ügyességet igényelt mint a többi. Néhány óra után Dani annyira elfáradt, hogy már nem bírta tovább folytatni a játékot. Így megegyeztek egy döntetlenben.

- Jaj de jó Balambér bácsi! Így akkor 1-1 az állás, mivel én nyertem a zsákban futást, te a fánkevést a bige meg döntetlen! - lelkesedett.
- Így igaz! Most pedig menjünk gyűjtsünk ágakat, mert minden valamire való sátorozást csak egy retekbe szabott tábortűzzel lehet lezárni! Fagyűjtés és tűzgyújtás után ismét előkerültek a zsákok amit a futóversenynél használtak. Azokat megtölték fűvel és már készen volt a pihe-puha matrac, amire lekuporodhatnak majd a tábortűznél. Közben az öreg galamb nyársakat fabrikált, almát és pillecukrot hozott, és felszútra őket a nyársra.
- Tessék! - adta oda Daninak az egyiket. - Tartsd a tűz fölé és szépen lassan forgasd, addig míg meg nem sül.
- Huhh Balambér bácsi! Ez a nyársas-tábortüzes dolog a legjobb az egész táborozásban! - lelkesedett a medvebocs.
- Igen Danikám, ezt én is így gondolom! Nincs jobb egy aktív nap után lekucorogni a tűz mellé, közben pedig mindenféle finomságok készítésével bíbelődni. Ettől talán még az lehet jobb, ha közben közösen énekelünk! - mosolyodott el Balambér, majd belekezdett a kedvenc nótájába!

Ha jó a kedved, tapsolj nagyokat (taps taps)
 Ha jó a kedved, tapsolj nagyokat (taps taps)
 Ha köztünk vagy és jó a kedved, másoknak is mutasd ezt meg,
 Ha jó a kedved, tapsolj nagyokat (taps taps)

Ha jó a kedved csettints nagyokat (csitt csatt)
 Ha jó a kedved csettints nagyokat
 Ha köztünk vagy és jó a kedved, másoknak is mutasd ezt meg,
 Ha jó a kedved csettints nagyokat (csitt csatt)

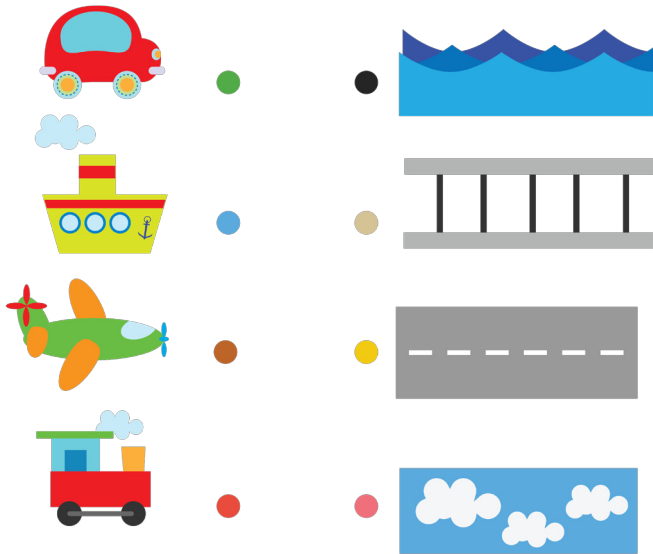
Ha jó a kedved dobbants nagyokat (dibb dobb)
 Ha jó a kedved dobbants nagyokat (dibb dobb)
 Ha köztünk vagy és jó a kedved, másoknak is mutasd ezt meg,
 Ha jó a kedved dobbants nagyokat (dibb dobb)

Ha jó a kedved kiálts mivelünk (hejhó)
 Ha jó a kedved kiálts mivelünk (hejhó)
 Ha köztünk vagy és jó a kedved, másoknak is mutasd ezt meg,
 Ha jó a kedved kiálts mivelünk (hejhó)

Ha jó a kedved csináld mind velünk (taps taps csitt csatt dibb dobb hejhó)
 Ha jó a kedved csináld mind velünk (taps taps csitt csatt dibb dobb hejhó)
 Ha köztünk vagy és jó a kedved, másoknak is mutasd ezt meg,
 Ha jó a kedved csináld mind velünk (taps taps csitt csatt dibb dobb hejhó)

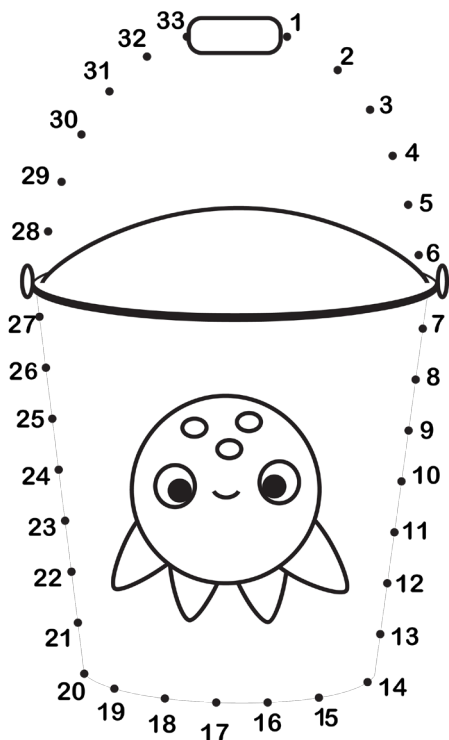
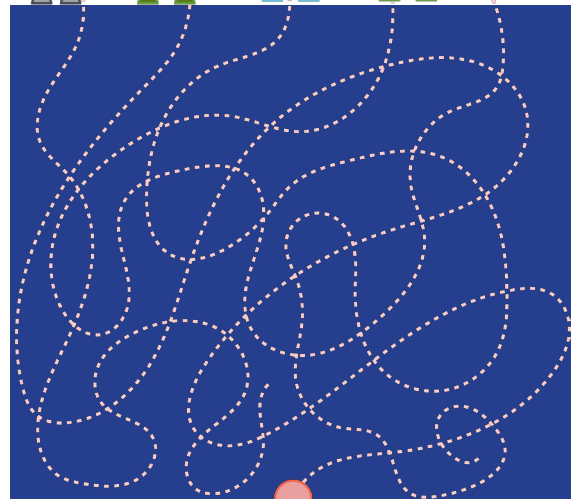
NYÁRI HŰSÖLŐ

Ti mivel mentek nyaralni? Repülővel? Autóval? Vonattal? esetleg hajóval? Kösd össze a járműveket mikor melyik úton juttok el a helyszínre!

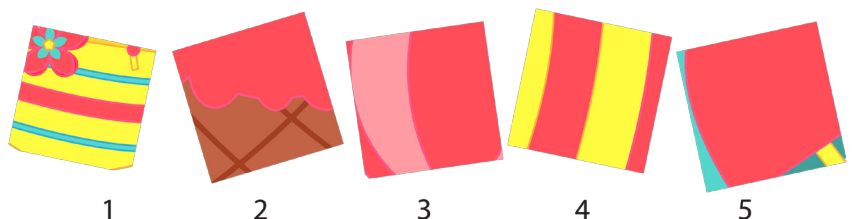
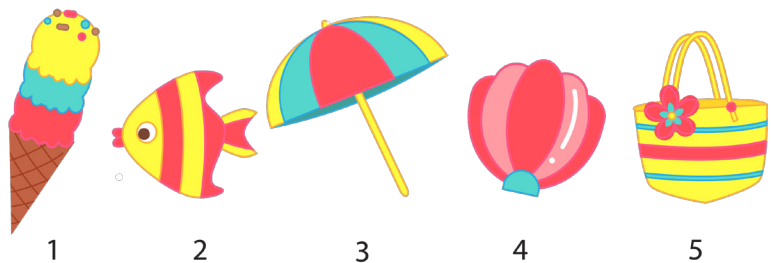
Hermann Marika: Fagyi

Egy gombóc, két gombóc,
Hideg, habos, olvadás,
Kinder, citrom, vanília,
Ez a fagyi már kész csoda,
Egy gombóc, két gombóc,
Fagyit nyalni csuda jó!

Mit ábrázol a kép?
Kösd össze a számokat,
majd színezd is ki!

Melyik gyermek találja meg a fagyit?

Melyik négyzet melyik nyári tárgyhoz tartozik?
Figyeld meg jól a képeket, és kösd össze!

	◆	OROSZ POLITIKUS	ITTRIUM VEGYJELE	ELŐADÁS RÉSZEI!	HÁLÓZAT ANGOLUL	ORDINÁTA TENGELY	◆
	1						Ö ↙
	ELLENÁLLÁS JELE		LATIN KETTŐS BETŰ			ELLENÁLLÁS JELE	
	BOJT KÖZEPE!		ANGOL FÉRFINÉV			MIKRONÉZIAI SZIGET	
	NÉVELŐ			A MINDENIT!			
				AZ IDŐ JELE			
◆	2	LENDÜLET JELE	AMELY DOLGOT HAVASI ROMÁN			PÁRA!	
						AGG	
SÚROLÓSZER				IDÉZETT MŰ, RÖV. AZ AIDA NYITÁNYA!		VASLAP VÉGEI!	VEGYJEL INDIUM
						JAPÁN AUTÓJEL	
AMPER		... RIDGE (USA)			CSODÁLKOZÓ SZÓ		RÓMAI EGYES
		INDULATSZÓ					LENDÜLET JELE
◆	L K				!	BELGRÁDI NAPILAP	

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!

A beküldők között Prokopec Ferencné kézműves alkotását, egy ceruzatartót sorsolunk ki.

Beküldési határidő: 2021. augusztus 31.

Cserna Ferenc: Férjhez megyek...

Limerick

Férjhez megyek anyám a héten,
Szeretőm eljön, hogy megkérjen.
Elmondta százszor is,
Eljön a paphoz is,
Csak, hát te maradj itthon szépen!

Cserna Ferenc: Ballada a tejről

Budapesten nehéz tejet kapni,
És én nem akartam éhen halni.
Elhatároztam magam a nyáron,
Veszek egy tehenet a vásáron.

Nagyon sok pénz volt a tehen ára,
Pántlikát kötöttem a nyakára.
Úgy vezettem a Fő utcán végig,
Bámulták a bácsik és a nénik.

Sajnos, ketten nem fértünk a liftbe,
Gyalog mentünk fel az emeletre.
Bevezettem a fürdőszobába,
Selymes szénát kapott vacsorára.

Nem tetszett a tehenem négy lába,
Pedikűröst is hívtam hozzája.
A patáit kimanikűrözte,
Pirosra lett kifestve a körme.

Később megint eszembe jut: Hej mi?
Meg kéne a tehenemet fejni!
Masszírozónőt hívtam hozzája,
Fejje meg a tehenemet mára.

Jámbor állat behasalt a kádba,
Macerából elég neki mára!
Ám, de tejet nem ad semmiképpen,
Mert bika volt ő tulajdonképpen!

Kosztolányi Éva alkotása
goblen és keresztszemes vegyesen

Vermes György: Haiku csokor

Fűben ül a nyúl
Majd vígan tovább ugrik,-
S káposztáért nyúl

Királykisasszony
Jó étvágygal megeszi -
A békacombot

Van Bora-Bora,
Ámde nincs egyenlőség -
Nincs Söre-Söre!

Romhányi József: HAL-DAL

Egy pontyporonty s egy kiscsuka kiúszott a nádhoz,
hátha e kis kaland finom vacsorát hoz.

Meg is láttak ott egy ingerlő csalétket,
mely a parton ülő horgászban ért véget.

- Bekapom! Ez finom falat!

- mondta volna a víz alatt

a ponty, hogyha

a pongyola

természet nem teszi némává a halat.

- Csak kapd! - biztatta volna menten

a közismerten

rosszmájú csuka.

- Csak a végén meg ne bánd,

mert a horgász veleránt!

- És ha kiránt?

Kis hal iránt

irgalmas a rendes pecás,

s még nem vagyok negyvendekás.

- Sületlenség! - szólt a márna.

- Ki lenyelné, pórul járna,

mert aki bekapja az ellenség horgát,
annak bizony elvágják a torkát.

- Ugyan menj a víz alá! - förmedt rá a ponty -,
ilyen olcsó közhelyeket nekem ne is mondj!

Be is kapta a csalétket sebtiben,

aztán kisült az igazság. Tepsiben.

Túrós pogi

Langyos tejben cukrot oldjál,
Élesztőt belemorzsoljál,
Legyen az úgy két deka.

A margarin negyed kiló
Túró és liszt belevaló,
Mind-mind huszonöt deka.

Összegyúrod, elengeded,
A hűtőbe pihentetted,
Egy éjszaka pont jó lesz.

Ugye a só nem maradt ki?
Sajttal lehet szórogatni,
Köményt tegyél reája!

Nyújtófával simogassad,
Szaggatóval szúrogassad,
Told a forró sütőbe!

Aranybarna, illatozó,
Ám, te ne legyél habozó!
Jó étvágyat hozzája.

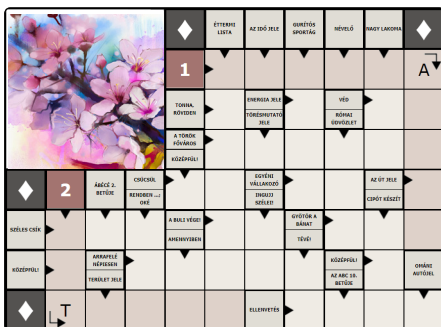
Hermann Marika

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Köszönjük a figyelmet, a színvonalas alkotásokat! Köszönjük a jókívánságokat, az elismerő, lelkesítő szavakat! Tagjaink a pandémia ideje alatt is aktívan tevékenykedtek. Facebook oldalunkon, alkotásainkkal, verses videófelvételeinkkel megemlékeztünk számos jeles napról. Nagy örömünkre más alkotók is csatlakoztak felhívásainkra.

Rendszeresen küldtünk verses videófelvételeket a dabasi Szenior Akadémia előadássorozatának gazdagítására.

A tavaszi számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Itt a tavasz süt a nap
A szerencsés nyertes: Grósz Józsefné
Gratulálunk a nyertesnek!
A nyerejét (Dabik bögrét) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.com/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk az őszi Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: Őszidő: természet, őszi vigasságok, emlékezés, elmúlás, árnyak és fények. Mindenszentek, Zene, és a költészet...

Beküldési határidő: 2021. augusztus 20.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Kéthetente hétfőnként 17:30-19:30
Védettségi igazolvánnyal!

Bővebb információ:

www.dabik.hu
E-mail: info@dabik.hu
Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - irodalmi-kulturális folyóirat.
Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.
Felelős szerkesztő: Hermann Mária
Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia
A szerkesztőség levélcíme:
Angry Cat Kft. 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.
E-mail: info@dabik.hu
Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.
Kiadja: Angry Cat Kft.
Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.
Rejtvény forrása: www.skandomata.hu
Képek: hu.wikipedia.org, pimblog.blog.hu,
pixabay.com, eremshop.hu, Internet
ISSN 2786-2690 (Online)
ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

KÖSZÖNTŐ:

Turányi Terézia: Az almafák
Váradai Klára: Tengerről álmodozva

ALKOTÓSAROK

Orosz Zoltánné: Nyári zápot
N. Sebestyén Katalin: Nap vibrálása
Hermann Marika: Tóparti emlékek
Turányi Terézia: Az Örkenyi-halastó
Németh Nyiba Sándor: Tenyérszagú szellő
Kanizsa József: Rigó füttyel
Szedő Tibor: Nyárpárlat
Szabó Ferenc: A büszke nyárfa
Pánti Anna: A Nap mosolya
Orosz Zoltánné: Nyári csoda
Tilingerné Gerlei Ilona: A természet csodái
Pánti Anna: Repceföldön
Váradai Klára: Repceföld tündére
Lengyelne Török Erika: Tavaszköszöntő
Kanizsa József: Rába-parti hattyú
Keskeny Farkas Anikó: Gúny az ábránd
Drotleff Zoltán: Nyáron
Hermann Marika: Haiku csokor
Kosztolányi Éva: Hattyúk Goblein
Soós-Györfly Katalin: Frivolitás ékszerek
Pánti Anna: Egy MONET kiállítás emlékére
Cserna Ferenc: Megtaláltalak
Pánti Anna: Monett kertje
Mandrikné Ferge Annamária: Szeretetszörző
Garajszki Istvánné: Fényből az árnyékba
Fokkné Borbély Marianna: Ajkad érintése
Fokkné Borbély Marianna: Ajkad arcomhoz ér - grafitrajz
Erdős Sándor: Fájó gyönyör
Dr. Török György: Múlt-jelen
Garajszki Istvánné: Árnyék és fény... No meg szerelem
Kanizsa József: Szemed varázsa
N. Sebestyén Katalin: Lélekhullámzások
Szabó Ferenc: Remény
N. Sebestyén Katalin alkotása
Mandrikné Ferge Annamária: Virágos rét - kavicsfestés
Hajdók Zsóka: Szól a csipkezene
Keskeny Farkas Anikó: Lét muzsikája
Halasi csipkevarrók alkotása
Németh Nyiba Sándor: Elme mélyén
Kis Ferencné Elő Mária: Megkopottan
Drotleff Zoltán: Újra szabadban
Fokkné Borbély Marianna: Hittel szeretni - pirográfia
Kis Ferencné Elő Mária: Az én hősi
Mártonné T.: Éva néniem
Turányi Terézia: Pipacsok búzavirággal
Lengyelne Török Erika: Nem vagy egyedül
Hermann Marika: Körtánc
Németh Nyiba Sándor: Házatlan udvar
Turányi Terézia: Naplemente
Kocsir Jánosné: Ha bánatod van
Mártonné T.: Gyöngyvér doktornőnek
Fekete Edit: Remény
Váradai Klára: Fény a tónál
Aradi Erzsébet: A legszebb ajándék...
Szeles György: Ha egy tojást...
Gál Mihály: Szűz Mária a kis Jézussal
Figula Csaba: Szomorú madárka
Cserna Ferenc: Emlékezzünk
Rozványi Dávid: Siratok valamit...
Szűcs Erika Katalin: A búcsú
Kosztolányi Ági alkotása
Sári Kati: Az ötkrajcáros
Gál Mihály: Árpád-házi Szent Imre
Rozványi Dávid: Bölcs-szemüveg

	Figula Csaba: Tegy!	
	Drotleff Zoltán: Pech	
1.	Fokkné Borbély Marianna: Nyári nyugalom	
	Soós-Györfly Katalin: Frivolitásaim	24.
	Eliza Wolf: A két kanárimadár	
	Kosztolányiné Ági alkotása	25.
	Németh Sándor: Vasútszentelés	
	N. Sebestyén Katalin alkotásai:	26.
2.	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Batuska Lotti: Éltre szóló barátság	27.
	Podoba Johanna: Anyukám gyógyít	
3.	Müller Kitti alkotása	
	Mandrik Olívia alkotása	
	Müller Dóra alkotása	28.
	Müller Dóra alkotása	
	Podoba Johanna: Önarckép	
4.	Müller Enikő alkotásai	29.
	Mandrik Olívia: Szabadon a réten	
	Családi alkotások: Mandrik Olívia, Mandrik László, Mandrikné Ferge Annamária	30.
	DABASON TÖRTÉNT	
	Mitták Ferenc: De nehéz az iskolatáska...!	31.
5.	Gyóni Géza: Zsoltár	32.
	VENDÉGSAROK	
6.	Németh Nyiba Sándor	33.
7.	DABIK HÍREK	
	Ahogy én szeretlek nem szeret úgy senki - Janicsák Jánosné	35.
8.	Gyóni Géza emlékezünk	38.
	Újra együtt a csapat	41.
9.	TUDÁSTÁR	
	Batuskáné Kiss Katalin: Egy kis szonett-történet	42.
	Dr. Botta Ádám: Levelek Iris koszorújából	44.
10.	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
	Ady Endre	46.
11.	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
	Figula Csaba: A sátorozás	48.
	Nyári hűsölő	50.
12.	POÉNKODJUNK	
	Rejtvény felnőtteknek	
13.	Cserna Ferenc: Férjhez megyek...	51.
	Cserna Ferenc: Ballada a tejről	
	Romhányi József: HAL-DAL	
	Vermes György: Haiku csokor	
14.	Kosztolányiné Éva: Goblein és keresztzemes alkotás	52.
	KEVEREM-KAVAROM	
15.	Túrós pogi	53.
16.	Közérdekű	
	Anyagot gyűjtünk az őszi Alkotóba	54.
17.		
18.		
19.		
20.		
21.		